

**BARBARA DELINSKY**

**Secretul dintre noi**

Se certaseră chiar înainte de producerea impactului. Această amintire o va chinui multă vreme pe Deborah Monroe. Poate că dacă ar fi fost mai atentă la drum ar fi văzut ceva mai devreme cum stau lucrurile și ar fi putut să preîntâmpine ceea ce s-a întâmplat, având în vedere faptul că discuția în contradictoriu fusese la fel de tulburătoare ca și furtuna. Nu se mai certase niciodată cu fiica sa. Se asemănau fizic, temperamental și aveau interese comune. Arareori

Deborah a fost nevoită să o admonesteze pe Grace. Pe fiul ei, Dylan, mai tot timpul, dar nu și pe Grace. De cele mai multe ori Grace înțelegea ce se aștepta de la ea și de ce.

Totuși, în această noapte, fata s-a revoltat.

- Te agiți degeaba, mamă. Nu s-a întâmplat nimic.

- Ai spus că părinții lui Megan vor fi acasă, i-a amintit Deborah.

- Așa mi-a zis Megan.

- M-aș fi gândit de două ori dacă știam adevărul.

- *Doar am învățat.*

- Tu, Megan și Stephanie, a spus Deborah.

Cărțile erau acolo, umezite de ploaie atunci când Grace fugise până la mașină. Și mai erau Becca, Michael, Ryan, Justin și Kyle. Niciunul dintre ei nu ar fi trebuit să fie acolo. Trei fete studiază. Patru fete și patru băieți înseamnă o petrecere. Scumpo, plouă cu găleata și în pofida zgomotului de afară am putut auzi din mașină râsetele voastre.

Deborah nu-și dădea seama dacă Grace se simțea vinovată. Părul ei șaten și cârlionțat îi acoperea fața cu ochii mari și nasul drept. Auzi pocnetul făcut de guma de mestecat a fiicei sale, și mirosul de mentă deveni mai puternic decât cel al cărților umede. Își concentrează atenția asupra drumului, mai bine spus asupra a ce putea vedea din el, în ciuda faptului că ștergătoarele funcționau non-stop. Vizibilitatea pe această porțiune de drum era foarte proastă chiar și în nopțile senine. Nu existau stâlpi de iluminat, iar razele lunii rareori răzbăteau printre copaci.

În noaptea aceea drumul era ca un burlan. Ploaia se năpustea spre ele înghițind lumina farurilor și răpăind pe parbriz. April a spus că va ploua, dar nu se așteptase la așa ceva. Dacă ar fi știut cât de greu va fi drumul de întoarcere acasă, Deborah nu ar fi lăsat-o niciodată pe Grace să conducă spre casă. Dar Grace a rugat-o, iar soțul, fostul soț al lui Deborah adesea o acuzase că este prea protectoare.

Mergeau destul de încet; Deborah își va repeta asta de nenumărate ori în următoarele zile, iar cei de la medicina legală vor ajunge la aceeași concluzie. Mai aveau mai puțin de un minut până acasă și cunoștea foarte bine această porțiune de drum. Dar întunericul era de nepătruns, iar ploaia reprezenta o forță pe care nu o luase în calcul. Deborah știa că fiica sa trebuia să exerseze pentru a învăța să sofeze cât mai bine, dar se temea că asta era prea mult.

Deborah detesta ploaia. Grace nu părea a fi (ulburată).

- Nu mai am nimic de învățat, a argumentat fata plimbându-și guma prin gură. Avea mâinile slrânse pe volan, perfect poziționate; nu părea nimic în neregulă din acest punct de vedere.

- Era cald înăuntru și aerul condiționat nu funcționa încă, așa că am deschis ferestrele, făceam o pauză. Este o crimă să râzi? Adică, nu e destul de neplăcut că a venit mama să mă ia...

- Iartă-mă, a întrerupt-o Deborah, dar care era alternativa? Nu poți conduce singură cu un permis de elev. Poate că Ryan și Kyle au deja carnete de conducere, dar legea interzice să-și ia prieteni în

mașină iară ca un adult să fie prezent. în afară de asta, locuim în partea opusă a orașului și nu văd nimic rău în faptul că mama ta vine să te ia la ora zece într-o zi din cursul săptămânii? Scumpo, abia ai șaisprezece ani.

-*Exact*, a spus Grace cu patos. Am șaisprezece ani, mamă. O să-mi iau permisul de conducere în patru luni. Și atunci ce se va întâmpla? O să conduc singură mai peste tot pentru că nu locuim doar în cealaltă parte a orașului, ci la capătul pământului, fiindcă tata a decis să cumpere mii de acri pentru a construi un conac în pădure, pe care după aceea nu l-a mai vrut, așa că ne-a părăsit și s-a mutat în Vermont împreună cu vechea sa dragostea de acum douăzeci și cinci de ani.

- Grace! Deborah nu mai era în stare să continue. Poate că Grace se simțea abandonată de tatăl ei, dar pierderea o afectase profund pe Deborah. Căsătoria ei nu ar fi trebuit să se termine. Acest lucru nu făcea parte din plan.

- Bine, uită de tata, a continuat Grace, dar după ce-mi voi lua permisul, voi conduce de una singură. Din câte am aflat chiar de la tine, Kyle a adus un bax de bere săptămâna trecută, la petrecerea de la piscină care a avut loc acasă la Katherine.

- Niciunul dintre noi nu a băut. Părinții lui Katherine l-au dat afară.

- Părinții lui Katherine. într-adevăr.

Deborah o auzi protestând.

- Mamă! învățam.

Deborah tocmai voia să treacă în revistă lucrurile

care se pot întâmpla când adolescenții se întâlnesc să învețe și pe care le remarcase nu numai atunci când tatăl ei fusese singurul doctor de familie din oraș, dar și acum când lucra alături de el și trata o mulțime de tineri din localitate, când a perceput o mișcare fulgerătoare pe partea dreaptă a drumului. Secvențele s-au derulat cu rapiditate. A auzit un zgomot puternic, urmat de scrâșnetul frânelor și al roților. Centura ei de siguranță a ținut-o în scaun în timp ce mașina derapa pe șoseaua inundată, apoi s-a întors cu spatele, s-a învârtit, toate acestea doar în câteva secunde. Când s-a oprit, ajunseseră cu spatele față de direcția de mers.

Timp de un minut, Deborah n-a mai auzit ploaia din cauza bătailor puternice ale inimii. Apoi, peste ele s-a suprapus strigătul speriat al lui Grace.

- Ce a fost asta?
- Ești teafară?
- Ce a fost asta? repetă fata, de această dată cu

o voce tremurândă.

Deborah începu și ea să tremure, dar fiica ei stătea dreaptă, avea centura de siguranță pusă, fiind în mod cert teafară și nevătămată. După ce și-a desfăcut centura de siguranță, Deborah și-a tras pe cap gluga impermeabilului și a ieșit din mașină să vadă ce anume loviseră. Farurile se reflectau pe drumul ud, dar dincolo de această lumină palidă domnea întunericul.

Intrând la loc în mașină, scotoci prin torpedou în căutarea unei lanterne. Ieșind iar, a început să verifice marginea drumului, dar nu a văzut nimic care să semene cu un animal rănit.

Grace a apărut lângă cotul ei.

- A fost o căprioară? a întrebat înspăimântată.

Inima lui Deborah bătea cu putere.

- Nu știu. Scumpo, intră în mașină. Nu ți-ai pus jacheta. Era o seară destul de caldă de primăvară, dar n-ar fi vrut ca Grace să vadă ce au lovit.

- Pesemne o fi fost o căprioară, a țipat Grace. Nici măcar nu am rănit-o, a fugit înapoi în pădure. Ce altceva putea să fie?

Deborah nu credea că o căprioară purta un I rening cu o dungă pe o parte, ceea ce ea ar fi putut să jure că văzuse într-o fracțiune de secundă înaintea impactului.

A mers de-a lungul marginii drumului, verificând tufele cu lanterna.

- Hei, a strigat adresându-se celui care s-ar fi putut afla acolo. Ești rănit? Spune ceva ca să te pot repera!

Grace se agita în spatele ei.

- A apărut din senin, mamă. Nimeni nu ar umbla pe aici, prin ploai.e. Poate că a fost o vulpe sau un raton - sau mai degrabă o căprioară.

- Intră imediat în mașină, Grace, a repetat Deborah. Abia rostise aceste cuvinte când a auzit un zgomot care nu provenea de la motorul mașinii. Nu era nici șuieratul vântului printre copaci, nici ploaia care răpăia peste tot în jur.

Sunetul s-a auzit din nou; era în mod sigur un geamăt. L-a urmat până la un anumit punct de pe marginea drumului și a căutat iar, dar a mai trecut un minut înainte de a descoperi de unde venea. Adidasul

abia se zărea prin frunzișul ud, cam la un metru distanță de pavaj, iar pantalonii negri, care erau pe jumătate ascunși de o creangă joasă de cucută, aveau o dungă albastră. Al doilea picior era îndoit într-un fel nefiresc, fiind, probabil rupt, iar restul corpului zăcea la baza unui copac.

Întins pe spate nu risca să se sufocă în frunzișul din pădure, dar avea ochii închiși. Părul scurt și negru îi era lipit de frunte. Târându-se printr-un morman de ferigi, Deborah și-a îndreptat lanterna spre capul lui, dar nu a văzut nicio altă dâră de sânge în afara celei provocate de o mică zgârietură pe maxilar.

- Doamne Dumnezeule! a țipat Grace.

Deborah și-a pus mâna pe gâtul lui pentru a-i verifica pulsul. Numai atunci când l-a simțit, propria inimă a reînceput să bată.

- Mă auzi? a întrebat aplecându-se. Deschide ochii.

El nu a reacționat.

- Doamne Dumnezeule! a țipat Grace isterizată. Știi cine e? E profesorul meu de istorie!

Încercând să gândească cât mai repede, Deborah și-a împins ușor fiica spre șosea și apoi spre mașină. O simțea cum tremură din toate mădularele. Păstrându-și calmul, Deborah a spus:

- Vreau să te duci acasă, scumpo. Nu ai de mers mai mult de un kilometru și ești udă leoarcă. Dylan este singur. Va intra în panică.

Își imaginează o față mică la fereastra de la cămară, cu ochii mari, speriați, ascunși în spatele unor ochelari groși, stil Harry Potter.

- Tu ce-o să faci? a întrebat Grace cu o voce șovăitoare.

- O să sun la poliție, apoi voi sta cu domnul McKenna până vine ambulanța.

- Nu l-am văzut, jur că nu l-am văzut, se lănguia Grace. Nu poți să faci nimic pentru el, mamă?

-Nu prea multe.

Deborah a oprit motorul și a aprins luminile de avarie.

-Nu se vede nicio sângerare abundentă și nu îndrăznesc să-l mișc.

- O să moară?

Deborah își luă telefonul.

-Nu mergeam cu viteză. Pare puțin probabil să-l fi lovit atât de tare.

- Probabil că s-a rostogolit.

-Nu se mișcă.

- Poate avea o contuzie sau este în stare de șoc.

Existau variante mult mai rele și, din nefericire, le cunoștea pe cele mai multe dintre ele.

- Nu ar trebui să stai aici cu tine?

- Nu poți face nimic aici. Du-te, scumpo. A ciupit-o ușor de obraz, dorindu-și cu disperare să o ferească de orice necaz. Voi veni acasă în curând.

Părul lui Grace era ud learcă, împărțit în bucle lungi și umede. Picături de ploaie se scurgeau de pe bărbia fină. Cu ochii măriți de spaimă spuse cu o voce speriată:

- Tu l-ai văzut, mamă? Acum pe bune. De ce

ar merge cineva pe șosea prin ploaie? Vreau să spun că pe întunericul ăsta n-aș fi putut să-l văd. Mă întreb și de ce nu ne-a văzut el? Nu mai sunt alte lumini pe aici.

Deborah a format 911 și a luat-o pe Grace de braț.

- Du-te, Grace. E mai bine să stai acasă cu Dylan.

Dispecerul a răspuns după ce telefonul a sunat o dată. Deborah cunoștea vocea. Caria McKey era o pacientă a sa. Lucra ca dispecer civil câteva nopți pe săptămână.

- Poliția din Leyland. Această convorbire este înregistrată.

-Caria, aici doctorița Monroe, a spus ea și i-a lăcut semn cu mâna lui Grace să plece. A avut loc un accident. Sunt pe șoseaua de centură, cred că la un kilometru est de casa mea. Am lovit un bărbat cu mașina. Avem nevoie de o ambulanță.

- Cât de grav este rănit?

- Este inconștient, dar respiră. Cred că are un picior rupt, dar nu știu sigur dacă mai există și alte lc/.iuni. Singura rană vizibilă este superficială, dar <sup>lui</sup> pot să-l examinez mai atent fără să-l mișc.

- Mai este și altcineva rănit?

- Nu. Cât de repede poate să ajungă cineva aici?

- Sun acum.

Deborah închise telefonul. Grace nu se mișcase din loc. Udă până la piele, cu buclele ei lungi și pline de noroi, părea foarte tânără și speriată.

La rândul ei înspăimântată, Deborah îi îndepărtă fiicei sale părul de pe obraji. Pe un ton calm și autoritar, ea spuse:

- Grace, trebuie să te duci acasă să stai cu Dylan.

- Eu conduceam.

- M-ai ajuta mult mai mult dacă ai sta cu Dylan. Te rog, scumpo.

- A fost vina mea.

- Grace! N-aș vrea să ne certăm pe tema asta? Poftim, ia jacheta mea.

Tocmai când începuse să se dezbrace, fata s-a întors și a luat-o la fugă. Cât ai clipi din ochi, a dispărut în ploaie.

Punându-și gluga pe cap, Deborah s-a întors repede în pădure. Mirosul de pământ umed și cucută plutea în aer, dar știa cum miroase sângele și își imagina și asta. S-a uitat din nou la zgârietura de pe maxilarul lui Calvin McKenna căutând și alte răni. Nu a văzut nimic.

El era încă inconștient, dar avea pulsul puternic. Ori de câte ori acesta avea fluctuații, îi masa pieptul.

După poziția piciorului, bănuia că este vorba de o leziune la nivelul șoldului, dar aceasta putea fi tratată. O leziune la coloană era cu totul altceva, de aceea nu trebuia să-l miște. Cei de pe ambulanță vor aduce o targă și îi vor imobiliza capul. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aștepte.

Era mai ușor de zis decât de făcut. Zece minute durară o eternitate, timp în care s-a învinovățit pentru că a lăsat-o pe Grace să conducă, i-a verificat pulsul

lui Calvin McKenna încercând să descopere ce alte leziuni mai poate avea, s-a întrebat ce l-a determinat să iasă afară în ploaie, i-a verificat iar pulsul blestemând locul în care se afla locuința lor și iresponsabilitatea fostului ei soț, până când a văzut sclipirile farurilor de la o mașină. Nu porniseră sirena. În acea zonă rurală n-ar fi avut niciun rost s-o declanșeze.

Fluturându-și lanterna, a fugit înapoi spre șosea și s-a oprit în dreptul portierei când Brian Dufly a coborât. La cei patruzeci și cinci de ani ai săi, era unul dintre cei doisprezece ofițeri de poliție din oraș. Mai antrena și Liga Mică. Fiul ei, Dylan, lilcea parte din această echipă de doi ani.

- Ești teafără, doamnă doctor Monroe? a întrebat punându-și o apărătoare de plastic peste caschetă. Purta deja o haină de ploaie.

-N-am pățit nimic. Dar mașina mea l-a lovit pe Calvin McKenna. Ea l-a azvârlit în pădure. Nu pot să-ți spun cât de grav este rănit. După ce au trecut de ferigi, ea a îngenuncheat și i-a verificat pulsul. Era stabil. Și-a îndreptat lanterna spre fața lui, fasciculul ei unindu-se cu acela al lanternei polițistului.

- Cal!? a strigat ea. Cal? Mă auzi?

- Ce făcea aici? a întrebat polițistul.

Deborah s-a lăsat pe vine.

- Nu am nici cea mai mică idee. Se plimba?

Alerga?

- În ploaie? Asta e ciudat.

- Mai ales aici, a spus ea. Știi unde locuiește?

Cu siguranță nu stătea prin apropiere. Pe o rază

de doi kilometri se aflau doar patru case și îi cunoștea pe toți locatarii acestora.

- El și soția lui locuiesc lângă gară, a spus Brian. Cam la patru kilometri de aici. E cumva vreunul dintre pacienții tăi?

-Nu este. E profesorul lui Grace de anul acesta și l-am auzit vorbind la festivitatea de deschidere toamna trecută. Este un tip serios, foarte exigent cu elevii. Cam asta este tot ce știu despre el.

Tocmai voia să-i verifice pulsul când drumul s-a luminat. A sosit o a doua mașină albastră cu alb în spatele căreia se afla o ambulanță.

Deborah nu i-a recunoscut imediat pe paramedici. Erau tineri, probabil nou-veniți. Dar îl cunoștea pe bărbatul care a ieșit din a doua mașină de poliție. John Colby era șeful poliției. Avea înjur de șaiszeci de ani, și dacă ar fi lucrat în altă parte, ar fi ieșit de mult la pensie, dar el crescuse în Leyland și avea de gând să muncească atâta timp cât sănătatea i-o va permite. Deborah presupunea că asta va mai dura ceva timp. El și soția sa erau pacienții tatălui ei. Soția lui avea probleme cu alergenii -polen, praf—, intoleranță care a generat un început de astm, dar principala suferință a lui John, în afară de cea provocată de burta ca un butoi, era insomnia. Lucra zile și nopți. Susținea că activitatea îi menținea tensiunea scăzută și din moment ce aceasta era mică, Deborah nu putea să-l contrazică.

În timp ce John ținea un reflector, paramedicii l-au imobilizat pe Calvin. Deborah stătea cu mâinile vârâte în buzunarele jachetei. Nu se mișca și nici nu

scotea vreun sunet.

I-a urmat afară din pădure și i-a petrecut cu privirea în timp ce îl urcau în ambulanță. Brian a luat-o de braț.

- Hai să mergem în mașină. Ploaia asta nu mai conținește.

Odată ajunși înăuntru, ea și-a dat jos gluga și și-a deschiat jacheta. Avea fața udă. Și-a șters-o cu mâinile. Părul ei era umed și cârlionțat. încă nu se obișnuise cu scurtimea lui după ce o îndelungată perioadă de timp l-a avut lung până la talie și îl lina legat la ceafa. Purta un top și pantaloni scurți, ambele destul de uscate sub jachetă și papuci de plajă. Picioarele ei erau lucioase și murdare de noroi.

Detesta ploaia. Venea exact când nu trebuia, slidând previziunile meteo și complicându-i viața.

Brian s-a strecurat alături de ea, în spatele volanului și și-a scuturat cascheta afară înainte de a închide portiera. A luat un caiet și un pix de pe o lavă, aflată între scaune.

-Trebuie să-ți pun câteva întrebări. Sunt doar o formalitate, doctore Monroe. Și-a verificat ceasul. Zece patruzeci și trei. Și se scrie D-E-B-O-R-A-H?

- Da. M-O-N-R-O-E. Adesea i se spunea doctor Barr, acesta fiind numele ei de fată, identic cu acela al tatălui său, un fel de legendă a orașului. Iși folosisese numele primit după căsătorie încă din ultimul an de facultate.

- îmi poți spune ce s-a întâmplat? a întrebat-o

polițistul.

-Noi mergeam cu mașina...

-Noi? Părea alarmat. Credeam că erai singură.

-Acum sunt - Grace este acasă - a trebuit să mă duc să o iau de la o prietenă-adică de la Megan

Stearns —și mă îndreptam spre casă, mergând foarte încet, cu vreo patruzeci de kilometri pe oră, pentru că ploaia era foarte deasă. Nu știu de unde a apărut!

- Alerga pe marginea drumului?
- Nu l-am văzut alergând. Pur și simplu a apărut pe neașteptate în fața mașinii. Nu am avut timp să-l evităm, s-a auzit doar un zgomot teribil.
- Ați derapat spre parapetul șoselei?
- Nu. Eram aproape de centru. Urmăream linia. Era unul dintre puținele puncte de reper după care mă puteam ghida, ținând seama de vizibilitatea extrem de redusă.

- Ai pus frână?

Deborah nu pusese frână. Grace o făcuse. Acum era timpul să clarifice acest aspect. Dar părea irelevant, o simplă chestiune tehnică.

- Era prea târziu, a răspuns ea. Am derapat și ne-am învârtit. Poți să vezi unde se află mașina mea. Acolo ne-am oprit după ce ne-am învârtit. 1

- Dar dacă ai condus-o pe Grace acasă...

- Nu am condus-o. l-am cerut să plece în pas| alergător. Nu e mai mult de un kilometru. Ea face parte din echipa de atletism.

Deborah și-a scos telefonul din buzunarul ud.

- Am trimis-o acasă ca să aibă grijă de Dylan, dar va dori să știe ce s-a întâmplat. Pot să o sun? Când el a încuviințat din cap, ea a apăsă butonul de apelare rapidă.

Grace a răspuns la primul apel.

- Mamă?
- Te simți bine?
- Da. Ce face domnul McKenna?
- Este în drum spre spital.

- E conștient?
- Nu încă. Dylan se simte bine?
- L-am găsit dormind buștean pe canapea când iun ajuns acasă.

f>i cu asta s-a risipit și imaginea unor ochi mari IM fereastră, și-a spus Deborah, parcă auzind replica lusiului ei soț: „Îți faci prea multe griji“. Dar cum irt nu-ți faci griji când este vorba despre un puști <!< zece ani cu presbitism și distrofie a corneei, 11 ea ce însemna că aproape toată viața sa a văzut I>i în ceață. Deborah nu anticipase nici acest lucru.

Bine, totuși mă bucur că ești cu el, a spus ea. (irace, vorbesc cu ofițerul de poliție acum. Este posibil să dau o fugă până la spital după ce terminăm aici. Mai bine te-ai duce la culcare. Ai i namen mâine.

Mâine îmi va fi rău.

- Grace!

Chiar îmi va fi. Nu mă pot gândi la biologie MI om. Adică, vreau să spun că trăiesc un coșmar. Dacă asia se întâmplă atunci când conduci, atunci pot i «aisidera încheiat acest capitol. Mă tot întreb de unde M apărut. Tu l-ai văzut pe marginea drumului?

Nu. Scumpo, domnul polițist așteaptă.

Sună-mă.

Bine. Deborah închise telefonul.

I'ortiera din spate a mașinii s-a deschis și John • olby s-a așezat pe locul din spate.

- Ai crede că ploaia asta nu se mai oprește, I spus el, adăugând: Abia dacă se vede ceva pe șoseal Am făcut câteva poze, dar probele vor dispărel dacă vremea nu se va îmbunătăți. Am chemai echipa

statală. Sunt pe drum.

-  
Echipa statală? a întrebat Deborah înspăiij mântată. I  
- Poliția statală are o echipă de reconstituire I  
accidentelor, a explicat John. Este condusă de unj  
expert în reconstituiri. El va ști ce să caute mai bine  
decât o facem noi.

- Ce caută?

- Urmele impactului pe mașină. în ce loc de pe  
șosea mașina a lovit victima, unde a aterizai aceasta.  
Urme de derapare. Cauciuc ars. El face reconstituirea  
a ceea ce s-a întâmplat.

A fost numai un accident, ar fi vrut ea să  
precizeze. Implicarea echipei statale putea amplifica  
lucrurile.

Probabil că descurajarea i s-a citit pe față pentru  
că Brian spuse:

-Este procedura standard în cazul accidentării  
unei persoane. Dacă ar fi avut loc în mijlocul zilei, cu  
soarele sus pe cer, poate că ne-am fi putut noi ocupa  
de asta, dar în asemenea condiții atmosferice este  
foarte important să acționezi repede, iar tipii ăștia  
sunt cei mai indicați s-o facă. A aruncat oi privire pe  
notițele sale. Cât de tare ziceai că mergeați?

Din nou, Deborah ar fi putut să spună: *Oh, nu eu  
eram la volan. A fost Grace și nu conducea cu I*

*viteză.* Dar i s-a părut că în felul acesta ar fi încercat  
sa arunce vina pe altcineva, iar pe lângă asta Grace  
era primul ei născut, alter-ego-ul ei care încă se mai  
resimțea de pe urma divorțului. Oare mai avea  
nevoie și de alte probleme care s-o tulbure?

(i) icum, Calvin McKenna era rănit. Și nu fusese

încălcată nicio lege.

- Limita de viteză aici este de cincizeci, a spus  
cu. Noi nu mergeam cu mai mult de patruzeci.

- Ați avut probleme cu mașina în ultima  
**vreme?**

- Nu.

- Frânele funcționează?

- Perfect.

- Faza lungă era aprinsă?

S-a încruntat, străduindu-se să răspundă la  
înltcbare. Și-a amintit că îi spusese lui Grace, dar  
nici faza scurtă, nici faza lungă nu ar fi putut să  
străpungă o asemenea perdea de ploaie.

- Sunt încă pornite, a confirmat John din  
spate, f funcționează amândouă.

își puse cascheta înapoi pe cap și zise:

- Ies ca să marchez șoseaua. Ultimul lucru de i  
are avem nevoie este să apară cineva și să distrugă  
probele.

Deborah știa că el se referea la scena  
accidentului, dar odată cu venirea echipei statale  
aceasta s-ar fi putut transforma în scena crimei. I ra  
supărată din cauza celor întâmplare, dar mlrebările  
au continuat. La ce oră a plecat de acasă ca să o ia pe  
Grace? La ce oră au părăsit casa lui

Megan ea și Grace? Cât timp a trecut de la accident și până în momentul în care Deborah l-a anunțat? Ce a făcut în acest răstimp? Calvin McKenna și-a recăpătat vreo clipă cunoștința?

Deborah înțelegea că toate astea făceau part din investigație, dar ar fi preferat să fie la spital acum, sau cel puțin, acasă cu Grace și Dylan.

A aruncat o privire la ceas. Era trecut de unsprezece. Dacă Dylan s-ar fi trezit s-ar fi speriat să constate că ea încă nu venise acasă. După divorț se atașase foarte mult de ea, iar Grace nu i-ar fi fost de prea mare ajutor. Ea va aștepta pe întuneric ca Deborah să apară, nu stând în bucătărie, așa cum își imaginase că va face Dylan. Va sta în sufrageria pe care o foloseau rareori, pe locul de lângă geam. În acea cameră se aflau poze de familie din vremuri mult mai fericite, încadrate de o mulțime de rame-o etalare arogantă a perfecțiunii. Grace s-ar simți dezolată.

O nouă explozie de lumină anunță sosirea echipei statale. Imediat ce Brian a ieșit din mașină, Deborah și-a deschis telefonul și a sunat la spital, nu pe numărul obișnuit, ci la unul care făcea direct legătura cu urgența. Și-a însoțit destul de des pacienții astfel că o cunoștea pe asistenta care era noaptea de gardă. Din păcate, asistenta nu i-a putut spune decât că ambulanța abia sosise.

Deborah a sunat-o pe Grace. Fata a răspuns imediat.

- Unde ești?

- Sunt încă aici. Stau în mașina poliției, în lîmp ce ei fac unele verificări afară. A încercat să adopte un ton cât mai firesc. Fac reconstituirea accidentului. Este o procedură standard.

- Ce caută?

- Orice i-ar ajuta să explice de ce domnul McKenna se afla în acest loc. Ce mai face Dylan?

- Doarme. Ai aflat ceva despre domnul McKenna?

-Abia a ajuns la spital. îl examinează acum. Ai vorbit cu Megan sau cu ceilalți?

l'oate că unul dintre prietenii ei a văzut-o pe < ii ace urcându-se la volan, ceea ce ar fi trebuit s-o determine să fie sinceră cu poliția în declarațiile NII Ic.

- îmi trimit mesaje, a spus Grace cu o voce tiemurată. Stephanie a încercat să mă sune, dar nu am răspuns. Și dacă moare, mamă?

- Nu va muri. Nu a fost lovit atât de tare. Este iar/iu, Grace. Ar trebui să fii în pat.

- Când vii acasă?

- Sper că în curând.

închizând telefonul, Deborah l-a băgat în buzunar apoi și-a pus gluga pe cap și a ieșit în ploaie. O mare parte din șosea era împrejmuată cu bandă galbenă, iar luminile postate acolo confereau locului un aer lugubru. Doi bărbați cu mănuși de i auciu cercetau pavajul, oprindu-se din când în i And ca să ridice cu grijă și să pună în pungi ceea i e găseau. Un fotograf facea poze mașinii lui

Deborah, fiind atent atât la poziția ei pe șosea cât și la ușoara adâncitură din față. În clipa aceea, Deborah a observat pentru prima dată farul sfărâmat.

- Doamne Dumnezeule! a exclamat femeia îngrozită.

John a venit alături de ea, aplecându-se ca să vadă ce a mai rămas din geam.

- Asta pare a fi singura pagubă, i-a spus el aruncându-i o privire scurtă. Crezi că poți găsi talonul ca să-l înregistrez?

Ea s-a strecurat în spatele volanului, a reglat scaunul, a deschis torpedoul și i-a înmânat talonul, pe care el l-a înregistrat cu atenție. După ce l-a pus la loc, l-a urmat afară.

- Nu m-am gândit la pagube, a spus ea trăgându-și iar gluga peste față. Eram îngrijorată pentru că nu știam ce am lovit. Am crezut că a fost un animal. Îi aruncă o privire scrutătoare. Aș vrea să merg la spital, John. Cât va mai dura investigația poliției?

- Încă o oră sau două, a spus el, uitându-se la bărbați în timp ce lucrau cu febrilitate. Asta e singura lor șansă. Dacă ploaia o ține tot așa, odată cu venirea dimineții toate urmele vor fi șterse. Apropo, nu poți să-ți iei mașina. Va trebui să o remorcăm.

- Să o remorcați? Pare a fi în stare bună.

- E necesar ca mecanicul nostru s-o verifice. Trebuie să se asigure că totul este în regulă, că nu există nimic care ar fi putut provoca accidentul, cum ar fi: defecțiune la frâne sau la ștergătoare,

cauciucuri uzate. Apoi i-a aruncat o privire. Nu te îngrijora. Te vom conduce noi acasă în noaptea asta. Ai o altă mașină acolo, nu-i așa?

Avea. Era BMW-ul lui Greg, cel pe care înșnuia să-l conducă spre și de la birou, parcându-l în locul rezervat președintelui. El îndrăgise mașina asta, dar o abandonase și pe ea. Când a plecat în Vermont, s-a urcat la volanul unui Volkswagen lieetle care stătuse ani de zile sub prelată, în garaj.

Lui Deborah nu-i plăcea BMW-ul. Greg îl cumpărase când se afla pe culmile succesului. A înțeles ulterior că acesta a fost începutul sfârșitului.

Cu brațele încrucișate pe piept îi privea pe oameni cum lucrează. Cercetaseră fiecare centimetru din șosea, marginea drumului și fâșia de pădure unde aterizase Calvin McKenna. încă o dală, simțindu-se inutilă și detestând ploaia, se întreba de ce se afla acolo în loc să dea o mână de ajutor la spital.

Își dădu singură răspunsul: ea era medic de laînilie, nu specialist în traumatisme. Și mașina ei provocase accidentul.

Realitatea acestui fapt se întrezărea tot mai i Iar. Ea era responsabilă - ea era responsabilă pentru mașină, pentru Grace, pentru accident, pentru Calvin McKenna. Dacă nu putea face nimic pentru el sau pentru mașină, simțea nevoia să se întoarcă acasă lângă copiii ei.

Grace stătea ghemuită în întuneric. De fiecare dată când suna telefonul, sărea de la locul ei, î ridica și se uita la afișaj. Avea de gând să răspundă dacă suna mama ei, dar nu putea să vorbească cu nimeni altcineva. Megan deja încercase. La fel și Stephanie. Acum îi trimiteau mesaje.

— UNDE EȘTI? Dă UN SEMN DE VIAȚĂ!

— EȘTI ACOLO?

-ALO!

Cum Grace nu răspundea la mesaje, subiectul de conversație s-a schimbat.

— MAMA TA ȘTIE DESPRE BERE? A MIROSIT-O?

-AI DAT DE BUCLUC? Tu AI BĂUT DOAR UNA.

Dar Grace băuse două beri și chiar dacă astăzi se întâmplase într-un răstimp de trei ore și nu se simțise amețită, chiar dacă fiola de testare al alcoolismului nu s-ar fi înverzit, tot nu ar fi trebuit să sofeze.

Nu știa de ce o făcuse. Nu știa de ce acești așa-zisi prieteni au avut tupeul să menționeze cuvântul bere în mesajele lor. Nu știa că totu poate fi urmărit?

— TE SIMȚI BINE?

— De CE NU VREI SĂ VORBEȘTI?

Nu voia să vorbească pentru că mama ei era încă la locul accidentului, iar domnul McKenna se afla la spital. Ea purta întreaga responsabilitate și nimic din ce i-ar fi spus prietenii nu i-ar fi adus vreo alinare.

\*j^ mai trecut o oră până ce agenții statali și-au strâns lămpile, apoi, după câteva minute a sosit o mașină de remorcare. Deborah îl cunoștea pe

șofer.

I ucră la un service auto din centrul orașului și era un client fidel al brutăriei surorii ei. Asta însemna • rt Jill va afla despre accident imediat ce va deschide magazinul la ora șase.

Hrian a condus-o acasă și, urmându-i îndi- i ații le, a luat-o pe lângă casa de piatră, prin rond, a s-a oprit în dreptul garajului acoperit cu șindrilă.

I I I extenuată și udă până la piele, dar de îndată ce a închis portiera mașinii a început să meargă foarte ii- pede. Ținând în brațe trusa medicală și cărțile lui (irace, și-a deschis telefonul și a sunat la spital. I I I timp ce aștepta ca cineva să răspundă, formă i udul de la garaj. Ușa s-a ridicat în momentul preluării apelului.

- Joyce? Sunt tot eu, Deborah Monroe. Vreo veste despre Calvin McKenna?

- Așteptați un pic, doamna doctor. Stați să

verific.

Deborah a lăsat lucrurile din brațe și și-a pus impermeabilul pe un cârlig, nu departe de locul unde ar fi trebuit să se afle mașina ei. Lăsându-și pantofii la intrare, pași înăuntru, trecând prin bucătărie, în spălătorie.

- Doamna doctor Monroe? Starea lui este uinhiis Neurologul spune că nu există dovezi că

ar fi vorba de vreo fractură vertebrală sau de paralizie. Are un șold fracturat. Vor rezolvi problema asta în sala de operație atunci când voi primi și ultimele analize.

- Este conștient? întrebă Deborah întorcându-se în bucătărie, pentru a-și șterge mâinile cu un prosop.

- Da, dar nu vorbește.

- Nu poate vorbi? -

- Ei cred că poate, dar că nu vrea. Nu pot găsi o explicație din punct de vedere fiziologic.

Deborah se șterse cu prosopul pe față, dar când îl dădu la o parte o observă pe Grace stând în colț

- Poate că se datorează traumei pe care i-a suferit-o, a presupus ea.

- îți mulțumesc, Joyce. Vrei să-mi faci un serviciu? Te rog să mă anunți de îndată ce intervine vreo schimbare.

Încă îmbrăcată, Grace stătea aplecată și își rodea unghiile. Deborah i-a dat mâna la o parte și a tras-o mai aproape.

- Unde ai fost? a întrebat fata cu sfială.

-Tot acolo.

- în tot acest timp?

/-Îhî...

- De ce ai venit acasă cu mașina poliției? M

- Pentru că nu vor ca eu să conduc mașina până nu o examinează la lumina zilei.

- Polițistul care te-a adus nu intră în casă? I

Deborah s-a tras un pic înapoi pentru a-i putea vedea fața. Erau aproape de aceeași înălțime.

- Nu. Au terminat pentru noaptea asta.

Vocea lui Grace a devenit ușor stridentă:

- Cum adică au terminat?

Au pus toate întrebările necesare.

Te-au întrebat pe tine, nu pe mine. Ce le-ai

NpîlS?

Le-am spus că șofam spre casă prin ploaie, vizibilitatea era foarte redusă, iar domnul McKenna a apărut pe neașteptate. Măine-dimi- muță urmează să meargă de-a lungul drumului ca >iit vadă dacă nu cumva le-a scăpat vreo urmă pe i urc ploaia nu a șters-o. Măine voi completa o declarație la sediul poliției și îmi voi lua mașina. I bule este Dylan?

S-a dus în pat. Și-a închipuit probabil că ești ui isă. Ce o să-i spunem, mamă? Adică, va ști că »eva este în neregulă când va observa că lipsește mașina ta și pe lângă asta, este vorba de domnul McKenna. Nu știu cum s-a nimerit să fie tocmai profesorul meu. Fiindcă sunt atât de slabă la istoria Statelor Unite, oamenii vor crede că am făcut-o în mod intenționat. Ce o să le spun prietenilor mei?

Nu ești slabă la istoria Statelor Unite.

Nu ar trebui să figurez în această grupă. Nu am lăcut o cerere în acest sens înainte de susținerea li jiului în iunie. Sunt tămâie.

Asta ar fi fost o noutate pentru Deborah, dacă lucrurile stăteau așa.

- O să le spui că nu l-am putut vedea pe domnul McKenna în ploaie și că nu șofam cu vileză.

- Tot timpul te referi la „noi“.

Da. Deborah își dădea seama de asta.

- Eu eram șoferul cu permis de conducere, Eu purtam întreaga răspundere.

- Dar eu mă aflam la volan.

- Tu erai responsabilitatea mea.

- Accidentul nu ar fi avut loc dacă ai fi condus tu.

- Nu este adevărat, Grace. Nu l-am văzut pe domnul McKenna și mă uitam la drum ca și cum<sup>1</sup> propriul meu picior ar fi fost pe accelerație.

- Dar nu piciorul tău a fost pe accelerație.

Deborah a tăcut pentru un minut. Ea a spus

încet:

- Poliția a presupus că eu eram la volan.

- Și nu ai de gând să le spui adevărul? Mamă, asta este o minciună!

-Nu, a spus ea, dându-și seama de situație în timp ce vorbea. Au tras singuri propriile concluzii. I Eu nu i-am contrazis.

- Mamă!

- Ești minoră, Grace, a argumentat Deborah.] Conduceai numai pe baza unei legitimații, ceea ce înseamnă că șofai sub acoperirea carnetului meu de șofer, deci eu sunt direct răspunzătoare. Eu conduc de douăzeci și doi de ani și am un dosar I impecabil. Pot face față acestei situații mult mai bine decât tine.

Când Grace a încercat să protesteze din nou, Deborah i-a pus mâna la gură.

Așa e cel mai bine, draga mea. Știu că am

• In plate. Nu putem controla vremea și nu-i putem

- milrola pe ceilalți. Șofam ca la carte și am făcut Ini posibilul ca să oprim. Nu a fost vorba de neglijență din partea noastră.

Și dacă moare?

Nu va muri.

I )ar dacă moare? Atunci va fi vorba de crimă. Nu, a susținut Deborah, deși cuvântul *crimă* " lăcuse să se înfioare. Ar fi vorba de omucidere ■ ii un vehicul, dar din moment ce noi nu am comis nu io greșeală nu vor exista acuzații.

Asta a spus unchiul Hal?

I lai Trutter era soțul prietenei lui Deborah, Knren, și deși nici el, nici Karen nu erau rude cu i ei din familia Monroe, îi știau pe copii de când se născuseră. Fiica lor, Danielle, era cu un an mai mure decât Grace.

Deborah se întâlnea adesea cu Karen. In ultimul timp avea unele rețineri în privința lui Hal, din asta era altă poveste.

Nu am vorbit încă cu el, dar știu că va fi de acord. Oricum, domnul McKenna nu va muri.

- Dar dacă va fi schilodit pe viață? Exagerezi,

Grace, o avertiză Deborah, cu lontc că și ea se temea de același lucru. Diferența era că ea, în calitate de mamă, nu avea voie să intre în panică.

- Am văzut cum arăta piciorul lui, a gemut Inia. Avea o poziție nefirească, de parcă ar fi căzut de pe o clădire.

- Dar nu căzut de pe o clădire. Este în viață<sup>1</sup> și spună lui Megan? Sau lui Stephe? Sau lui  
a  
asistenta tocmai  
mi-a confirmat  
acest lucru, ia  
oasele rupte se  
pot repara.

Grace avea o figură dezolată.

- A fost groaznic. Nu voi uita niciodată ac  
sunset.

Nici Deborah nu l-ar fi putut uita. Zgomotu  
acela surd îi stătuia și acum în urechi. Căutând un  
punct de sprijin, a cuprins-o pe Grace de după  
umeri.

- Simt nevoia să fac un duș, scumpo. An  
înghețat și am picioarele murdare de noroi.

Petrecându-și un braț în jurul taliei fetei, ea a  
ajutat-o să coboare în hol. Pe lângă cele trei camere  
pentru copii, ultima fiind destinată unui posibil copil  
pe care Deborah și Greg nu-l mai avuseseră, mai  
exista o cameră pentru întreaga familie care era  
dotată cu birouri, o canapea cu fotolii asortate și un  
televizor LCD. După plecarea lui Greg, Deborah și-  
a petrecut multe nopți în această cameră împreună  
cu copiii, astfel că, în cele din urmă, s-a mutat în cel  
de-al treilea dormitor.

Când au ajuns la ușa camerei, Grace își rodea  
iar unghiile. Luându-i mâna de la gură, Deborah și-a  
privit un timp fata în tăcere.

-Totul va fi bine, i-a șoptit înainte de a o lăsa:  
să plece.

Sms-urile s-au oprit înainte ca mama ei să ajungă

acasă, spre ușurarea lui Grace. Ce ar fi putut  
r» trro O

Im creare. Ce se întâmpla acum era groaznic.

temi? Mama își asumă responsabilitatea pentru frivii ce am  
făcut eu? Mama mea minte ca să nu te aresteze pe mine?  
Mama ar putea să intre la nișrârie dacă domnul  
McKemma moare?

Deborah sperase că un duș o va calma, dar m  
uni când se încălzise, era curată și în sfârșit îi mi  
putea să gândească limpede, iar o minte lă nu  
facea decât să amplifice lucrurile. Sunetul l'imi o  
scotea din sărite. Lovea acoperișul la fel i iun lovise  
și mașina, iar asta îi aduse aminte de o tllA noapte,  
noaptea în care mama ei murise. Și  
nimici plouase.

Slrecurându-se în camera lui Dylan, înge-  
niinche lângă pat. El avea ochii închiși; genele în gir  
îi umbreau obrazii care nu vor mai fi pentru lin  
vreme atât de catifelati. Era un copil blajin  
i u mult prea multe griji și deși știa că existau  
iniînmcnte pentru problemele lui cu vederea, își  
kim|ca inima grea.

Nu voia să-l trezească, dar nici nu putea să piere  
Iară să-l atingă, așa că i-a mângâiat ușor părul di  
culoarea nisipului. Apoi s-a dus în camera ei,  
ii îi băgat în pat și și-a tras cuvertura până la  
bărbie. **In clipa** următoare a auzit pașii lui Dylan,  
înăbușiți tic vechii botoșei pe care-i purta noaptea.  
Era ultima pereche pe care o împletise Ruth Barr

Un divorț își jurase un lucru: copiii nu vor mai

înainte de a muri și, deși fuseseră mari la început, acum erau atât de înținși pe picior încât nu îl lăsa să mai sufere, avea mult până să se destrame. El nu o lăsa pe Deborah să îi arunce spunând că ei păstrau telefonul a sunat la șase dimineața. Deborah

amintirea lui Nana Ruth. În clipa aceea, Deborah I. -rmea de mai puțin de trei ore și apăsarea copiilor ar fi avut și ea nevoie de mama sa. Împiedică să reacționeze mai rapid. Apoi și-a

-Am încercat să rămân trează până la întoarcere. Nuntit ce s-a întâmplat și stomacul i s-a făcut cerea ta acasă, a bolborosit el.

**Trăgându-l lângă ea în pat, Deborah a așteptat să se calmeze și să se întindă pe el. Trăgându-se că starea lui McKenna s-a ca el să-și așeze ochelarii pe noptieră și apoi l-a îmbrățișat, s-a aruncat, s-a întins peste Dylan și a luat învelit. A adormit imediat. După câteva momente, Grace**

Grace a venit lângă ei, urcându-se în pat pe cealaltă parte.

Se simțea mult mai bine în compania lor loc să stea

întinsă, singură și trează. Deborah : strâns ușor mâna fiicei sale.

-Nu cred că voi putea să dorm, a șoptit față de Deborah s-a întors spre ea și i-a spus:

— Uite cum stă treaba. Nu putem da timpul înapoi.

Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Știm că domnul McKenna se află pe mâini bune și dăci intervine vreo schimbare ne vor suna.

Grace nu părea prea convinsă, dar nu mai spusese nimic. Cu timpul respirația ei s-a domolit și a căzut într-un somn agitat. Deborah știa asta pentru că ea rămăsese trează multă vreme din motive care nu aveau nicio legătură cu zgomotul

• treningul dungat al profesorului și simțea acut zdruncinătura impactului.

Flancată din ambele părți de copii, era conștientă de faptul că nu trebuia să intre în panică.

«pui încă un an în New York și încă patru ca niicstru bucătar în materie de deserturi pe Coasta de Vest, ea s-a întors în Leyland ca să-și deschidă

propria brutărie. În cei zece ani de când reveni în oraș își extinsese de trei ori afacerea, făcând în ciudă tatălui ei. Michael încă mai spera că eai va reveni într-o zi, își va relua studiile și va face într-adevăr ceva de folos cu viața ei.

Deborah își iubise mereu sora mai mică, pos chiar mai mult în ultimii trei ani de când muri mama lor. Jill era Ruth. Trăia simplu, dar J elegantă, și, ca și brutăria ei, emana căldură. El de-ajuns să-i auzi vocea ca să te simți reconforta. Vorbind cu Ruth la telefon, putea simți mirosul pâinii calde, proaspăt coapte. Auzindu-i vocea parcă simțea aroma chiflelor cu crusta lăptosă.

Această imagine i-a mai atenuat frica.

-A fost un coșmar, Jill, a murmurat obosiți. Tocmai o luasem pe Grace, ploua și era întuneric. Mergeam încet. El a apărut pe neașteptate în fața mașinii.

- Era beat?
- Nu cred. Nu am simțit niciun miros.
- Votca nu are miros.
- Nu puteam să-l întreb, Jill. Nu vorbea.
- Profesorul de istorie, nu? Este grav rănit?

„— Noaptea trecută l-au operat. Probabil că îi vor pune o tijă în șold.

- Marty Stevens a spus că tipul este mai ciudat, Un singuratic, nu prea prietenos.

- Cred că serios ar fi un cuvânt mai potrivit, Nu prea zâmbește. Marty a mai spus și altceva? J

Nu, dar am vorbit și cu Shelley Wyeth. Ea iese din ciudă lângă familia McKenna. A spus că și soția lui este cam ciudată. Nu prea vorbesc cu vecinii.

A urmat o pauză scurtă.

Să vezi și să nu crezi! Chiar ai lovit pe cineva cu mașina. Nu mi-ai fi închipuit că poți face așa ceva.

Lui Deborah i-a trebuit un minut să renunțe (ioneze). Apoi a spus:

- Poftim?

Ai mai accidentat și pe altcineva până acum?

-Nu.

Noi, ceilalți, da.

-Jill!

Totul este în ordine, Deborah. Asta te face om umană. Te iubesc și mai mult din această viață.

Jill! a protestat Deborah. Între timp Dylan

ii Irecize și își căuta ochelarii.

Trebuie să-i explic ceva băiețelului meu aici din lăuntru. Ne vedem în curând, după ce las copiii la țică.

Doar nu o să conduci BMW-ul, nu-i așa? a înghițit Jill. Nutrea același dispreț ca și Deborah față de mașină, deși mai mult din cauza prețului ridicat decât a amintirilor legate de un mariaj care nimeni nu l-a salvat.

Nu am de ales.

Ba da, ai. Voi fi acolo la șapte și jumătate. O ia le duc până acasă la tata, care îți va împrumuta mașina lui. Nu te învidiez pentru că trebuie să-i spui despre accident. Nu va fi încântat. Îți plac dosarele perfecte.

Deborah nu avea nevoie să i se aducă aminte acest lucru. Gândul de a-i spune tatălui său ce s-a întâmplat o îmbolnăvea.

- Și mie îmi plac dosarele perfecte, dar nu

primim întotdeauna ceea ce vrem. Crede-mă, nu am făcut-o în mod deliberat. Mașina mea s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Trebuie să plec, Jill. Șapte și jumătate. Mulțumesc. 1 A închis telefonul și s-a uitat în jos la Dylan. La cei zece ani ai săi era mult mai introvertit decât fusese sora lui la aceea vârstă. Părea și mai sensibil, o trăsătură de caracter accentuată atât de divorț cât și de problemele sale cu vederea.

- Ai lovit pe cineva? întrebă el. Ochii lui căprui erau anormal de mari în spatele lentilelor.!

-Accidentul s-a produs pe șoseaua de centură. Era foarte întuneric și ploua cu găleata.

Era împrăștiat pe toată șoseaua? întrebă băiatul clipind.

j

Prostule! a mormăit Grace din spatele lui Deborah.

:

- Nu era împrăștiat nicăieri, a bombănit Deborah. Nu mergeam cu viteză ca să provocă răni grave.

Dylan se frecă la ochi.

- Ai mai lovit pe cineva până acum?
- Sigur că nu.
- Dar tata?
- Nu, din câte știu eu.

O să-l sun să-i spun.

Nu acum, te rog, a spus Deborah, pentru că < lili'g va insista să vorbească cu ea și o va hărțui cu întrebări.

I litându-se la ceas peste umărul lui Dylan, ea

m | minc:

De altfel, acum doarme, iar tu trebuie să te

îmbraci. Mătușa Jill va veni să ne ia.

Băiatul clipi din nou.

De ce?

Pentru că mașina mea se află la poliție.

De ce?

Trebuie să se asigure că funcționează bine.

Are sânge pe capotă?

Nu. Ridică-te, Dylan, a spus Deborah și l-a împins încet.

I I s-a dat jos din pat, s-a îndreptat spre ușă, apoi s-a întors.

Pe cine ai lovit?

Nu-l cunoști, a spus Deborah arătându-i ușa.

Abia ieșise băiatul din încăpere când Grace începu să se agite în spatele ei.

Dar eu îl cunosc, a șoptit ea. Și este un om |M care toți prietenii mei îl cunosc. Și poți să fii •tigră că Dylan îl va suna pe tata, care va ajunge. În concluzia că nu putem să avem grijă de noi. Ca >1 cum ar exista cineva care să aibă grijă de noi ducă noi nu o facem, asta în cazul în care lui tata i III păsa. Mamă, ce se va întâmpla dacă domnul McKenna a murit pe masa de operație?

- Cei de la spital ne-ar fi sunat.

- Și dacă primești vreun telefon azi? Trebuie să stai acasă.  
Deborah s-a întors cu fața spre ea.

- Dacă stai acasă, va trebui să dai altă dată testul și ești as la bio ogte testul și vei lipsi de la antrenamentul la atletisml ceea ce nu este o idee prea bună în preajmq concursului de sâmbătă.

Grace părea înspăimântată.

- Nu pot să alerg după tot ce s-a întâmplat. .

Deborah știa cum se simte. Când Greg a părăsit-o, nu-și dorea decât să stea în pat și să-șL lingă rănilile. Acum simțea același lucru, dar astal ar fi agravat situația.

I

- Eu trebuie să mă duc la lucru, Grace, și tu nu poți lipsi de la antrenament. Am fost implicate într-un accident. Nu putem lăsa asta să ne dea viața peste cap.

- Și dacă domnul McKenna paralizează?

- Au spus că nu există un asemenea risc.

- Chiar ești în stare să te duci la lucru azi?

-Trebuie. Sunt îngrijorată pentru oamenii care depind de mine. La fel și tu. Echipa se bazează pe tine ca să câștigați concursul. în afară de asta, dacă te temi că oamenii vor face comentarii, cel mai bun lucru este să te comporți cât mai normal.

- Și ce să spun?

Deborah înghiți în sec.

- Exact ce i-am spus și mătușii Jill mai devreme. Era o furtună groaznică și mașina se alia la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. |

O să pic testul de fiziologie dacă îl dau azi. II

Casa mănăsturestul acasă ang dpa  
trebuia să mă iau testul acasă ang dpa

Nu o să pic testul. Mai ai un pic și dai la  
Știi materia. în afară de asta, odata ajunsă la Im  
uitate, vei da teste peste teste fără să apuci să 11\* ii mi.  
Gândește-te la asta ca la un antrenament. Vi-I dobândi o  
mai mare tărie de caracter.

fum să nu. Dacă despre caracter este vorba, im ui  
trebui să merg cu tine ca să completez  
di i înrația de la poliție?

I Deborah simți o tresărire de mândrie, urmată d.  
mustrări de conștiință. Ambele au cedat locul I iu II când s-  
a gândit la dezastrul care s-ar fi produs tliu a ar fi lăsat-o pe  
Grace să-și asume vina. |trp< misiunile ar fi fost  
catastrofale.

A clătinat din cap foarte încet, apoi i-a susținut  
plivirea fetei pentru o clipă înainte de a o trage ulmn din  
pat.

( a întotdeauna, în timpul dușului Deborah lîi i cil în  
revistă ultimele întâmplări. Diagnostica • < mulțime de  
pacienți în fiecare săptămână, își •|niii tatăl la treburile  
gospodărești pentru că Ruth i piăpădisese, era mamă singură  
și trebuia să ia du iz II importante și nu avea o clipă de  
răgaz. \. iun stătea cu capul plecat, apa fierbinte lovindu-i  
»pulelc. Simți o durere ascuțită provocată de

multitudinea alegerilor pe care le avea de lac» fiind pe punctul de a izbucni în plâns. 1  
Simțindu-se foarte singură, a închis apa și s|> I )eborah ajungea de obicei la cabinet la opt și ilcrt,

va.v it JJUI t» ia lucru erau ajustate pe cotii« cptionera îi va programa cana va ajunge punându-i în valoare silueta subțire și conferindil.pl Infirmiera ei avea să-l examineze p o alură de profesionalism. Machiajul i-a red|mul.

^..1 \* «

îmbrăcat repede. Obiectele de îmbrăcămintă j| care le purta la lucru erau ajustate pe cor|

culoarea din obraji și i-a atenuat grija care reflecta în ochii ei mari și căprui, asemănători ai lui Grace. Dar când a încercat să-și prindă pă. cu o clamă astfel încât să arate ordonat și îngrij așa cum era și viața ei, a avut senzația că acei opune rezistență. Buclele închise la culoare c\_ atârnav până la umeri aveau o personalitate proprii Acceptând faptul că nu mai există cale d) întoarcere la viața ei ordonată, și-a lăsat părul lib< și s-a întors cu spatele la oglindă. 1

Din fericire, ploaia se opri. Soarele a întrezărea printre nori, poleind cu aur copacii al căror ramuri încă ude abia începeau să înmiț gurească. Bucurându-se de acea zi luminoasă, coborât la bucătărie, a pregătit cerealele pent copii și apoi a sunat la spital. Calvin McKenna . afla la reanimare, urmând ca în curând să fie mut într-un salon. Nu vorbise încă, dar starea lui e stabilă.

Ceva mai liniștită, a parcurs în grabă bilețeleld) de pe frigider - plata impozitului pe proprietate! Dylan dentist la 4; plata avansului pentru tabăra de tenis. S-a conectat apoi la adresa ei de e-mail și a sunat la serviciul de mesagerie. Dacă ar fi survenit rn urgență ar fi fost chemată. Mesajele pe care primea acum - agravarea unei infecții cronice ■ i ureche, o migrenă rebelă, un caz sever de arsură n stomac - erau toate de la pacienți pe care • i rptionera îi va programa când va ajunge la ora . \*

1 1-----T  
ilt IM a cafeaua cu Jill și verifica ce mai face tatăl I I avea prima consultație la ora opt și jumătate.  
Mri..... "ri -----\*—

după ce-i ducea pe copii la școală, se oprea  
..... -T- .....

IIIV La pl IIIU

a rândul lui Deborah să verifice acest lucru. Sora ei, Jill, deși mai mereu în conflict cu tatăl Im. u-specta înțelegerea convenită cu Deborah. în .a ni dimineată apăru în fața casei exact la ora șapte d iimătate. Venea direct de la muncă, așa că purta Idugi și un tricou. Tricoul care era fie roșu, |imlocnliu sau galben, pentru a se armoniza cu i ulorile mărfurilor avea în acea zi o tentă de roșu, lut parul ei tuns băiețește era ciufulit pentru că nu-1 m li /ise după ce-și scosese șorțul. Avea ochii mumei lor, strălucitori, de culoarea castanei și iii mele unor pistrui din copilărie, dar curbele fine nil\* bărbiei erau identice cu cele ale lui Deborah.

De îndată ce Grace și Dylan se așezară pe luuicheta din spate, le dădu fiecăruia o punguță nvând înăuntru prăjiturilele lor preferate. Avea o pungă și pentru Deborah și o cafea fierbinte în importul pentru pahare.

I uând cafeaua, Deborah a clătinat-o ușor și i II delectat cu aroma ei reconfortantă.

-  
Mulțumesc, a spus în cele din urmă. Nu-| place să te iau de la muncă.

-  
Glumești? a ripostat Jill. Sunt încântată si duc cu mașina pe oamenii mei preferați. Hei, copj stați bine acolo în spate? a întrebat ea uitându în oglinda retrovizoare.

Dylan era în al nouălea cer. Savura batonul! glazură de scorțișoară cu asemenea poftă de pai n-ar fi mâncat mai înainte un bol întreg cu cereai Grace nu prea mâncase de dimineată și acum f mulțumea doar să privească briosa ei cu afine, gemut încet când au trecut pe lângă locul uni avusese loc accidentul.

-Aici a fost? a presupus Jill. Nici nu s-ar zici într-adevăr, își spuse Deborah. Nici nu v-J zice. Rămăsese doar o bucățică de bandă galbeni legată de un pin pentru a indica poliției unde l caute în acea dimineată. Dacă au existat urme 4 frânare pe șosea, ploaia deja le ștersese.

încercă să-i surprindă privirea lui Grace, da| fata se uita în altă parte, așa că în cele din urm^ Deborah nu a mai avut puterea să insista, Lăsându-se pe spate, își sorbi cafeaua și o lăsă pt sora ei să vorbească. își putea permite ca timp dl zece minute să nu se mai gândească la respofli sabilitățile sale.

Au ajuns la școala generală parcă prea repedi și Dylan a coborât din camionetă.

— Și eu cobor aici, a spus Grace, punându-1 jacheta și strângându-și lucrurile. Fără supărare, mătușă Jill, dar acum ultimul lucru de care aii in voie este să cobor în fața școlii dintr-o camionetă iii' ini galben intens, cu un logo pe care toată lumea II i iinonște. Toți vor ști că sunt eu.

Și asta te deranjează chiar atât de tare? a Inlicbat Jill.

I )a. Aplecându-se, a spus pe un ton grav: Te io|. mamă, aș prefera să nu mă duc azi la școală.

Nu i red că am lipsit mai mult de două zile în acest 'in l'ol sta cu mătușă Jill?

Și să-l am pe urmele mele pe supraveghetorul chiulangiilor? a parat Jill înainte ca I a horah să apuce să zică ceva.  
(irace s-a întors spre mătușă sa cu o figură iiiji't icită.

Va fi groaznic pentru mine azi. Toată lumea Vrt ții.

Ce să știe? Că mama ta a avut un accident? 'H mai întâmplă și accidente, Grace. Nu este o II tmfi I )acă te duci azi la școală poți spune tuturor i (li de rău îți pare.  
(irace s-a uitat la ea pentru câteva minute și a im ii ntfiit:

Sigur că da, apoi a ieșit din camionetă. Tocmai când Jill voia să o cheme înapoi, Hi horah i-a pus o mână pe braț și Grace s-a

- li pariat cu un aer semeț. Spatele ei era rigid când ii Incul primii pași, dar încet, încet și-a plecat
- npiil și și-a încovoiat umerii, părând surprinzător
- Ic mică.

îngrijorată, Deborah a spus:

- în niciun caz, a răspuns Jill. Trebuie să-  
ocupe mintea cu altceva. A pornit motorul și a sc<

Deborah oftă, își lăsă capul pe tetieră j  
încuviință cu un gest abia perceptibil. 1

- Da.
- Sincer?
- Sincer.
- 

Bine. Pentru că vreau să-ți dau o veste. Sui  
însărcinată. I

Deborah clipi.

-  
Drăguț. Un pic de umor ca să-mi mall înveselești  
ziua. I

- Vorbesc serios.

-Nu, nu vorbești serios, pentru că: A. nu exist!  
niciun bărbat în viața ta, B. muncești zi și noapte] la  
brutărie și C. ar fi picătura care ar umple paharul în  
dimineata asta și tu nu poți fi atât de nemiloasă!

Se uită la sora ei. Jill nu râdea.

- Vorbești serios? Însărcinată cu cine?
- Donatorul de spermă TXP334. Blond, înalț  
și își câștigă traiul scriind cărți pentru copii. Uni  
asemenea tip trebuie să aibă un suflet mare, să fie  
creativ și deștept, nu-i așa?

Deborah încercă să absoarbă informațiile  
primite.

- Vreau să fii încântată, a avertizat-o Jill. I
- 

Sunt. Mă gândesc acum. Numai că... Nu mă  
așteptam la asta... Un copil?

Jill dădu din cap.

46

în noiembrie.

Această precizare făcea să pară real. Fiindcă i  
plăceau copiii și o iubea pe Jill, Deborah își li Tăcu  
brațele, se aplecă într-o parte și își  
lăsa brațul asupra sora.

- Chiar vrei un copil.

Am vrut dintotdeauna. Știi asta.  
Și ce-o să faci cu slujba?

Tu te-ai descurcat.

Fu l-am avut pe Greg. Tu ești singură.

Nu sunt singură. Te am pe tine. Îi am pe  
n m c și Dylan. Îl am pe... tata.

- lăta. Oh, Doamne! De astă dată intervenea n  
II implicație majoră. Nu i-ai spus încă, așa-i?

Bineînțeles că nu.

Asta însemna un alt secret care trebuia să fie

**păstrat.**

Dacă urmează să naști în noiembrie...

Sunt însărcinată în opt săptămâni.

Opt? Deborah se simțea ofensată. De ce nu

nu ni spus mai devreme?

Am crezut că nu mă vei lăsa să fac pasul

A'iii,

Să te las? Jill, tu faci mereu ceea ce vrei. Dar  
am nevoie de aprobarea ta.

Deborah s-a uitat atent la sora ei.

Nu pari schimbată. Ai avut grețuri?

Din când în când, majoritatea din cauza

- **uiotiei.**

Și n-ai niciun dubiu că ești însărcinată?

A

ii

47

- Nu mi-a venit ciclul de două luni, a spui Jill, și am văzut bebelușul pe sonogramă. Deborah i-am văzut inimioara bătând. Doctorul mi arătat-o pe ecran.

-

Ce doctor? | -Anne Burkhardt. Este din Boston și te ri

să nu te superi că nu te-am întrebat și pe tine, di am vrut ca această alegere să-mi aparțină numi mie. Amândouă știm că vom avea probleme ci tata. Dar nu-mi fac griji! Deja l-am dezamăgit dh atâtea ori încât nu mai contează o dată în plus. bl voi sufla un cuvânt până când nu voi trece q douăsprezece săptămâni.

1

-

Eu tocmai am aflat vestea, a argument^ Deborah, deci sunt implicată în povestea asta, cț puțin în ce privește păstrarea secretului. Ce să spun tatei dacă întreabă?

■  
-Nu va întreba. Nu va avea nici cea mai mică bănuială până nu-i voi arunca eu bomba. Nu credJ că sunt capabilă să întrețin o relație cu un bărbai cu atât mai puțin să am un copil, și poate că ari dreptate în ceea ce privește chestia cu bărbații. Deborah, am încercat, știi prea bine, dar nu am întâlnit niciun bărbat în ultimii ani care să aibl stofa de soț. Tata m-ar fi cuplat cu cineva pe car» l-aș fi detestat numai ca să pot avea un copil rezultat' dintr-o relație matrimonială. Dar, Doamna Dumnezeuule, uită-te la tine! Ai respectat toate regulile și acum ești și tu mamă singură.

limlrască la eșecurile ei și, implicit, la accident.

|l iliUlu la o parte părul de pe față.

De ce îmi spui acum? De ce în clipa de față i Uinl am atâtea pe cap?

Pentru că, zise Jill pe un ton rugător, după i tun |i-am spus și la telefon, ai devenit mai umană i \*i urmare a accidentului din noaptea trecută, așa t A acum cred că mă vei înțelege și mă vei iubi în t mtl inuare.

Deborah se uită fix la sora ei. Jill tocmai adaugase o nouă complicație la cele existente în v lu|a ei și așa dată peste cap, dar un copil era un

- ••pil întinzându-se, ea îi luă mâna.  
Am de ales?

(irace ocoli de câteva ori gardul școlii, m/lindu-și unghiile până când clopoțelul sună. Munci, strângându-și jacheta în jurul corpului, alergă pc cărare, alăturându-se celorlalți întârziați yi urcă repede scările spre liceu. Mergând cu

- upiil în jos, s-a așezat la locul ei și nu prea era «lentă la vorbele celor din jur până când directului a spus că domnul McKenna a fost lovit de 11 mușină, se afla la spital și avea nevoie ca ceilalți ui se roage pentru el. Grace s-a rugat cu fervoare pentru el, dar a ieșit repede din clasă când ■ Inpoțelul a sunat, și s-a ghemuit în fața dulapului »!', încercând să treacă neobservată. Prietenii se

Lui Deborah nu-i făcea plăcere să i se amintească acest  
lucru. O determina să se

opriră pentru câteva secunde să stea de vorbă *De ce candidează Kenny Baron la președinte organizației de elevi? Vii la petrecerea lui K, de sâmbătă seara?* Grace s-a ridicat cu do câteva secunde înainte să înceapă prima ei or Megan și Stephie au flancat-o din ambele părți înainte de a ajunge la ușa clasei.

- Grace, am tot încercat să te sunăm, a șuier Megan.

- Unde ai fost? a întrebat Stephie. | L

- Kyle mi-a spus că mașina mamei tale l-a lovit pe domnul McKenna.

- Erai acolo? Ce ai văzut, Grace? A fost cumplit?

-Nu pot să vorbesc despre asta, a spus Grace.

- Am crezut că mor când am văzut-o pe mamă ta stând afară, a mormăit Stephie.

- Ce știe mai exact? a întrebat-o Megan pe Grace. Știe ceva?

-Nu.

- Și nu i-ai spus nimic? a întrebat Stephie.

- Nu.

- Și nici nu îi vei spune nimic, i-a ordonat Megan.

- Bine. \

- Atunci totul e perfect. Pentru că dacă află părinții mei voi fi pedepsită până la toamnă.

Pedepsită până la toamnă? Lui Grace nu i-ar fi pasat dacă s-ar fi aflat în locul ei. Asta ar fi fost | cea mai ușoară dintre pedepse.

Michael Barr era un om foarte respectat în . \ **lunci**. Fusese medic de familie înainte ca ii i iisift profesie să fie iar la modă și își petrecuse miin viața în acest oraș. Era doctorul a trei ji **Meniții** de familii locale și se simțea răsplătit II Imulitatea lor.

I I locuia într-o casă în stil victorian de un tllm ilru-deschis amplasată dincolo de spațiul verde \*11 Hiișului. în această casă crescuseră Deborah și lill și pentru că Michael avea cabinetul în căsuța «l/Huială, amândouă clădirile se extinseseră de-a liimkml anilor. Ultima ameliorarea adusă căsuței lii'ir <■ lăcută cu opt ani în urmă ca momeală pentru

- ii I >borah să lucreze împreună cu el la cabinet.

I >e fapt, ea nu prea avea nevoie de încurajare. Iți adora tatăl și i-a făcut plăcere să citească iMfliidria de pe chipul lui când a fost admisă la

- nli r ml de medicină și din nou când a acceptat să liiunvc cu el. Ea era fiul pe care nu l-a avut Mii îndată și, în plus, Deborah și Greg locuiau deja IM I .eylnnd, ceea ce îi convenea de minune. Grace MV i a șase ani. Ea se născuse la scurt timp după ce IMturah își începuse studiile medicale. Când a Ivi minut rezidențiatul, era deja însărcinată cu 11\ lan. Mama ei, o educatoare înnăscută, ar fi avut mu diat grijă de copii dacă Deborah și Greg nu i ui li angajat deja pe cei din familia de Sousa. I Iv ia era bonă, Adinaldo om bun la toate și mai

existau și alți membrii ai familiei de Sousa care ocupau de grădinărit, întreținerea acoperișului » instalații. Livia continua și în prezent să fa curățenie și să prepare cina, iar după moart mamei lui Deborah, presta aceleași treburi pent <sup>1</sup> tatăl ei. El nu era foarte

mulțumit de munca r fiindcă, după părerea lui, nimeni nu se put< compara cu Ruth Barr.

încercând să nu scape din mână geanl medicală și punga de la brutărie, Deborah rid» ziarul de dimineață și intră în casă pe ușa lateral <sup>1</sup> Accidentul va fi cu siguranță relatat în ziarul Ioc săptămânal de joi. Dar oare va apărea și în *Bostt Globe* astăzi? Spera din tot sufletul să nu s întâmple acest lucru. ]

Nu era nici urmă de tatăl ei în bucătărie - n văzu cafea în filtru, nici vreo cană așezată lângă chiflă. Ghici că el dormise iar prea mult. De câr murise Ruth, obișnuia să se uite la filme vechi îi birou până la ore târzii din noapte când știa că vi putea adormi iară ea.

Deborah își lăsă lucrurile pe masa dil bucătărie, spunându-și că tatăl ei n-ar trebui să a încăpățâneze să respingă produsele de patiserie d( la magazinul lui Jill. Oamenii veneau de departî pentru a cumpăra chiflele cu nucă pecan și alty specialități. Dar nu și Michael. El se mulțume| doar cu cafea și o chiflă de la supermarket.

Detesta ideea de a-i împărtăși vestea cu privim la sarcina lui Jill.

*Tută?* strigă Deborah din hol și se apropie !»• >n Ari. *Ești treaz?*

I n început nu auzi nimic, apoi scârțâi un h mm l,uând-o prin sufragerie, își găsi tatăl în ■■■■. stând cu capul în mâini, încă purtând hainele lin /iua precedentă.

I )cscurajată, ea îngenunche lângă el.

Nu ai dormit în pat?

Se uită la ea cu ochii injectați, ușor dezorientat.

Separe că nu, îngăimă el, trecându-și mâna  
ii III pur. încărunțise complet de când murise  
soția HI l'rtindea că-i conferă un plus de prestață  
față I»\* pm ienți, dar Deborah credea că acesta era  
doar

iii nihtcrfugiu.

Ai un pacient mai matinal, îi reaminti ea. Viul  
sA faci un duș în timp ce eu o să pregătesc mlmua?  
Când el nu se clinti, ea se îngrijoră. Te I!III|I bine?

I )oar o durere de cap.

Aspirină? îi sugeră ea. Era o glumă mai II i In  
Cunoșteau toate medicamentele prescrise in unul  
curent, dar aspirina rămânea leacul de bază.

Schiță o grimasă asemănătoare unui zâmbet,  
■Im II luă mâna și se lăsă ajutat să se ridice. De  
IIIlttIA ce el părăsi camera, Deborah observă sticla  
di whisky și paharul gol. Ea așeză în grabă sticla !H  
IUI în dulapul cu băuturi și duse paharul de whisky  
în bucătărie.

In li mp ce aștepta să se facă cafeaua, tăie •  
hıIIn. apoi sună la spital. Starea lui Calvin Mi  
Kcna continua să fie stabilă. Asta era o veste

la fel de bine ca de obicei. O înconjură cu un bl și o

bună, ca și - după cum avea să descopere mai tâi -  
faptul că accidentul nu fusese menționat în *Gli Auzind*  
pași pe scară, ea reîmpături ziarii  
turnă cafeaua în cești. Tocmai întindea niște erei  
de brânză pe chiflă, când tatăl ei i se alătură. Ai  
strânse ușor, apoi întinse mâna după ceașcai cafea.

-Te simți mai bine? întrebă ea după ce el l  
câteva înghițituri.

- Oh! Da! Abstracție făcând de ochii injecta I  
părea neschimbat.

- Mulțumesc, scumpo! Mi-ai salvat viața. I

- Nu chiar, spuse ea și trecu imediat ii  
subiect. Eu și Grace am fost implicate într-i accident  
aseară. Suntem bine amândouă - nici zgârietură-, dar  
am lovit un bărbat.

Tată ei avu nevoie de un minut ca să asimileJ  
informația. Fața lui exprimă mai întâi îngrijora™  
apoi ușurare:

- Ați lovit? spuse el într-un târziu.

- A apărut pe neașteptate în fața mașinii. s4  
întâmplat pe șoseaua de centură. Vizibilitatea erl  
foarte proastă. Având impresia că tatăl ei nu M  
urmărește, adăugă: Ploaia? îți amintești?

- Da, îmi amintesc. Asta este groazniflu  
Deborah. îl cunoaștem?

- Este profesor de istorie la liceu. Predă ■  
clasa lui Grace.

- Este unul dintre ai noștri?

- Unul dintre pacienții noștri? Nu.

C'ât de grav este rănit? I

a îi spuse ceea ce ştia.

**Înseamnă că viața lui nu e pusă în pericol, țtilAi  
î tatăl ei așa cum presupusese și ea.**

**I I își savură cafeaua, apoi, aprinzându-se un •o III  
față, întrebă:**

Cu ce viteză mergeați?

Cu mult sub limita legală.

Dar cum de nu l-ai văzut?

Ploua cu găleata și era întuneric. Nu purta ..  
hipament reflectorizant.

latăl ei se sprijini de masă.

Nu este tocmai imaginea unui bun medic, t i  
întâmplă dacă cineva o să presupună că ai liftul '   
Ochii lor se întâlniră. Ai băut?

I ira pe punctul de a spune: *Nu eu conduceam,*  
lini se mulțumi să rostească încet:

Te rog.

I iste o întrebare cinstită, scumpo. Dumnezeu  
țlle i ft ai motive să bei. Soțul te-a părăsit lăsându-te i  
ii u casă enormă, cu imense responsabilități și o llliue  
pivniță de vinuri.

Mi-a mai lăsat și un cont imens în bancă, i M a  
ce face ca problema casei enorme să fie n /ulvabilă,  
dar nu contează asta. Tată! Eu nu beau! Mu prea  
bine.

Poliția a emis vreo citație?

Stomacul ei s-a revoltat un pic probabil din i mii/u  
cuvântului, dar mai ales datorită tonalității mul  
ridicate a vocii tatălui ei.

- Nu. în clipa de față ei întocmesc un rap  
complet.

- Minunat, remarcă sec Michael. Bărba are familie?

- O soție. Fără copii.

- Și dacă rămâne infirm pe viață, nu crezi] te va da în judecată?

Referirea la un proces, după pronunțai cuvântului citație, ambele vădind dezamăgir tatălui ei, avu asupra lui Deborah efectul unui pur în stomac.

- Sper că nu.

Michael Barr nu-și putea ascunde de aprobarea.

- Procesele au mai puțin de-a face cu realitat și mai mult cu lăcomia. De ce crezi că plătim at pentru asigurarea contra malpraxis-ului? Putei avea dreptate în totalitate, dar procesul care ai dovedi asta ar costa mii de dolari. Nu fi naivii Deborah. El pufni. Acesta este genul de discuți\* pe care mă așteptam s-o am cu sora ta, nu cu tinȘI

*Ghici ce a mai făcut acum?* Asta ar fi vn| Deborah să țipe într-un moment de panică, dan spuse doar:

- Ea face foarte bine.

-Ca brutar? Știi Ia ce ore imposibile lucrează!

- La fel ca ale noastre. Deborah angajase I doică. De fapt, și Jill ar fi putut face asta, dar nu avea niciun rost. Ea locuia deasupra brutăriei Putea amenaja o cameră pentru copil în încăpere! din spate și astfel avea mereu copilul cu ea. O pute^ ulula și unul dintre angajați. Alcătuiau cu toții o mir vitrată familie.

Abia se descurcă cu termenele, o contrazise Mu linei. Nu știe nimic despre afaceri.

Încă fap, chiar știe, preciză Deborah.

Înăl ei reveni la subiectul inițial.

Nu-i așa că l-ai sunat pe Hal? Este cel mai bon avocat din zonă.

Nu am nevoie de avocat. Voi completa azi o  
iii < Înrație și cu asta basta.

Să completezi o declarație la secția de I" .llțic?  
Să dai ceva în scris și apoi să te trezești că |Mopriile  
cuvinte se întorc împotriva ta? Culoarea •lin obrazii  
se accentuă. Te rog, Deborah as- ' ullA-mă. Ai lovit  
pe cineva; nu el te-a lovit. Asta Im i ca tu să fii  
răufăcătorul. Dacă discuți cu poliția, IM buie să fii  
însoțită de un avocat.

Asta nu ar fi un semn de vinovăție?

Vinovăție? Dumnezeu! Nu! Este medicină  
|M< ventivă. Nu asta reprezentăm și noi?

Deborah facea vizite la domiciliu. Nu-și pi  
opusese acest lucru pe vremea când era la mlcgiul  
medical și nici chiar când începuse să pon tice  
medicina, iar analizele nu intrau în calcul. Atei  
pacienți trebuiau să fie consultați fie la i ubi net, fie  
la spitalul local.

Dar nu toți pacienții aveau nevoie de analize și  
într-o zi, acum câțiva ani, când o pacientă MUI i vare  
sunase din cauza unor severe dureri de

**I**

spate, care nu-i permiteau să conducă până ' cabinet, i  
se păruse firesc s-o ajute. Pacienta ei mamă singură,  
cu un nou-născut și o mătuș invalidă. Deborah n-avea  
de gând să o lase s sufere.

Văzând-o acasă, Deborah s-a edificat într-o câțva asupra diagnosticului. În apartamente alcătuit din cinci camere la etajul al doilea al unei case în care locuiau două familii domnea haosul. Peste tot erau haine, jucării și vase murdare. Când Deborah vorbise cu ea la telefon, femeia pretinsese că durerile apăruseră atunci când ridicase copilul. De fapt, Deborah văzu o femeie care era pur și simplu copleșită de necazurile vieții pe care le ducea. Existau servicii sociale care o puteau ajuta dar Deborah nu s-ar fi gândit să le contacteze dacă nu ar fi vizitat-o acasă.

Să tratezi un pacient era ca și cum ai rezolvi un puzzle. Existau ocazii când o vizită la cabină oferea destule indicii, alteori însă erau necesare mai multe. Deoarece lui Deborah îi plăcea să circule mai mult decât tatălui ei, ea efectua toate vizitele la domiciliu. Asta însemna mai puțini pacienți și un plus de mobilitate, ceea ce îi convenea de minune, mai ales după plecarea lui Greg.

Astăzi, vrând să-și găsească cât mai multe ocupații, plecă la scurt timp după ora nouă să viziteze o femeie mai în vârstă care căzuse din pal! în urmă cu o săptămână și se lovisese la cap. Contuzia era ușoară, dar rămăsese cu spaima de a nu cădea din iioii. O pereche de rame pentru pat și un baston, pe care le arăta acum cu mândrie lui Deborah, îi 1« .Iută întrucâtva încrederea în sine.

Deborah făcuse două vizite, în josul străzii, la 11 luniile cu șase copii. Cei trei copii mai mici erau mi febră mare. Părinții i-ar fi putut aduce la

- nimici. Există însă riscul de a-i infectași pe ceilalți 1ini ienți. Deborah decisese să-i consulte la

în miciliu, mai ales că se afla în apropiere.

Infecții la urechi. Toți trei. Ușor de diagnosticat, cu un risc minim.

Următorul ei pacient locuia într-un oraș învecinat. Darcy LeMay, al cărei soț, un consultant >|> nlncri, era pe drumuri trei săptămâni din patru, NMleii mai mult singură într-o casă frumoasă și •ulerea de o formă severă de osteoartrită. Ea liiisiilta un specialist, de la care Deborah primea

• nponrteîn mod regulat. De astă dată femeia acuza ' i liilensă durere în gleznă și se temea ca nu cumva •ii și li rupt vreun os.

Deborah sună la ușă și intră văzând-o întredeschisă.

În bucătărie, strigă Darcy.

De fapt, ea era mereu în bucătărie. Și de ce nu, ui fond? Era o bucătărie frumoasă, mobilată i II dulapuri rafinate din lemn de cireș, cu blaturi de granit cioplit, un aragaz care era o veritabilă upriă de artă și electrocasnice atât de bine im nrporate încât abia se observau. Pe o poliță se MIluii vase de lut aurii, oliv și ruginii, toate pictate în Toscana, după cum îi spusese Darcy când

Deborah le admirase cu ocazia unei vizii anterioare.

Darcy stătea la o masă hexagonală amplasa în colțul unde se servea micul dejun. Purta t pulover lung de bumbac peste o pereche de colai și își ținea piciorul care o durea pe un scai alăturat. Masa era plină de hârtii.

- Cum merge cartea? întrebă Debora uitându-se cu un zâmbet la hârtii, în timp ce-J așeza geanta pe masă.

- Greu, spuse Darcy și invocă drept seu;

glezna ei care o distrăgea de la lucru. În pui specialistul ei în artrită era indiferent la suferința ei, iar soțul ei, permanent absent, nu manifestă interes față de problemele cu care se confruntă

Deborah își dădu seama că ea căuta un țal ispășitor. Deși o palpa cu atenție, nu mai fu necesar să examineze glezna lui Darcy pentru a descoperi care era problema.

- Nu este rupt, concluzionează ea, așa cum bănuise de la bun început. E doar artrita ta care-l face de cap.

- Atât de rău?

Cu blândețe, Deborah spuse:

- Te-ai mai îngrășat.

Darcy scutură ușor din cap.

- Îmi mențin greutatea.

Negarea adevărului era și ea prezentă alături de necesitatea de a găsi un țap ispășitor. Optând pentru a aborda mai directă, ea aruncă o privire sub masă.

Nu am multă grăsime.

lot chips-uri sunt, spuse Deborah. Am mai uitat despre asta. Ești o femeie frumoasă care cârăzează în douăzeci și trei de kilograme în plus.

Nu douăzeci și trei. Poate paisprezece.

Deborah nu o contrazise. Darcy avusese Kii ipiczece kilograme în plus când venise ultima dată la cabinet, dar asta fusese cu doi ani în urmă. Dacă un specialist era o scuză convenabilă ca Michael nu să fie nevoită să urce pe cântarul neîndurător al Nupriilor ei doctori.

Și iile ce este, spuse Deborah cu blândețe sa tlițnuită. Artrita este o boală reală. Știu că suferi de ea. Medicamentele pe care le iei te ajută, dar nimic să-

ți aduci și tu contribuția. închipuie-ți că •i i Am douăzeci și trei de kilograme în brațe toată »lim (iândește-te la efortul suplimentar la care-ți ttipui gleznele.

Chiar nu mănânc mult, spuse Darcy cu **IMmvingere.**

Poate că nu, dar nu mănânci sănătos și nu llu l mișcare.

- Cum să fac mișcare dacă nu pot merge?

I )ă jos o parte din greutate și vei putea merge. lliNlulcază-te în birou, Darcy. Dacă lucrezi aici, în Iun atArie, ești tentată să-ți mai iei din când în când • i imslărică. Ia-o treptat. Urcă și coboară scările de Irvl ori pe zi, sau mergi până la căsuța poștală și In ipoi. Nu îți cer să participi la o cursă de maraton.

- Nici nu ar trebui să o faci, o sfătui Dar Viteza nu este totdeauna indicată. Am auzit des accident.

Deborah fu luată prin surprindere.

- Accidentul meu?

- Viteza este mereu de vină.

Deborah ar fi vrut să precizeze că nu fus< vorba despre viteză, dar ar fi fost o abordare greș

- Discutam despre greutatea ta, Darcy. P da vina pe artrită, pe soțul tău, pe doctorul Ha sau pe mine. Dar numai tu poți să-ți schimbi sti de viață.

-Nu pot vindeca artrita.

- Nu, dar o poți face mai ușor de supor Te-ai mai gândit să lucrezi și în altă parte de< acasă?

Vorbiseră pe larg despre asta ultima dată că Deborah o vizitase.

- În cazul ăsta nu o să-mi mai termin nicioda cartea.
- Poți lucra cu jumătate de normă.
- Dean câștigă mai mult decât suficient.
- Știu asta. Dar trebuie să fii mai ocupată deci ești acum, mai ales când el lipsește de acasă.
- Cum să muncesc dacă nu pot merge? întrebă Darcy și Deborah simți că-și pierde răbdare»] Luând un carnețel din geantă, scrisese un nume I un număr.
- Această femeie este fizioterapeut. Este coj mai bună. Sun-o. își puse carnețelul la loc ti geantă.
- Vine și acasă?

Nii cred. Așa că s-ar putea să fii nevoită să ■ duci acolo, spuse Deborah cu o satisfacție ttversă care dispăru imediat ce părăsi casa. Ca utlji uiți pacienți, Darcy LeMay avea probleme |ii) <sup>101</sup> se rezumau doar la starea de sănătate, ușurătatea era una dintre ele. La aceasta se dAuunu plictiseala, negarea și desconsiderarea. ItH o /i obișnuită, Deborah probabil și-ar fi plinul mai mult timp discutând cu ea. Dar în acea I im era nimic normal.

Abia se întorsese la cabinet când infirmiera I In școală o sună să-i spună că Grace vomitase n Innlela fetelor și că trebuia să vină cineva să o n i îim ar 1 l putut să refuze Deborah? Știa că Grace

I [n dăduse testul la biologie și că va lipsi de la Șnliil orele și de la antrenamentul la atletism, dar m n ca simțea un ghem în stomac când se gândea « in ridcnt, își putea imagina în ce stare se afla

II MI I).

I ala era palidă și avea fruntea fierbinte. MM"nah

tocmai o ajuta să coboare de pe patul din Hhlnclul infirmierei când femeia spuse:

Am auzit despre accident. Sunt sigură că Ilrl'lc i-au agravat starea lui Grace.

I Irborah dădu din cap, dar nu voia să discute ȳista în fața fiicei sale. Odată ajunse în Un jlnă, Grace își lăsa capul pe spate și își închise Ml Itll,

lestul a fost greu? o întrebă Deborah.

Nu testul a reprezentat problema.

Cum au aflat despre accident?

- S-a făcut un anunț în clasă.

- Și au precizat că mașina noastră l-a lovi

Grace nu spuse nimic, dar Deborah bănj |, cum stau lucrurile. Probabil că MackTully a voi cu Marty Stevens, și acesta le-a spus copiilor | care au împărtășit vestea copiilor din autobuz, ci la rândul lor, le-ar fi povestit tuturor copiilor af , pe treptele școlii. Și asta dacă nu mai punerr <sup>1</sup> socoteală telefoanele date de Shelley Wyeth drumul de la brutărie spre serviciu. Chiar și Da LeMay, care locuia în alt oraș, auzise des] accident. Așa funcționa bârfa, se răspândea <sup>1</sup> viteza unei epidemii de gripă.

- Ți-au pus întrebări?

- Nu mai era nevoie. Oricum îi aud.

- A fost un accident, spuse Deborah, a pentru ea cât și pentru Grace.

Fata a deschis ochii.

- Ce se va întâmpla dacă îți ridică permi! de conducere?

- Nu o vor face.

- Dar dacă te acuză de ceva?
- Nu o vor face.
- Ți-au spus asta la secția de poliție?
- Nu am ajuns încă acolo. Mă duc după cel

las pe tine acasă. Expresia de pe fața fiicei ei | schimbă ușor. Anticipând întrebarea fiicei salc,l grăbi să adauge: Nu, nu poți veni.

Grace închise din nou ochii. De data asi» Deborah o lăasă în pace.

I A parlamentul de poliție din Leyland se afla lhltn primărie, într-o clădire mică de cărămidă mm adăpostea trei birouri mari și o singură celulă. (mll angajați doisprezece oameni, dintre care opt m ia a mă întreagă, acesta fiind numărul necesar pitim mll oraș cu o populație de 10 000 de suflete, 'ilini domestice, conducere sub influența li i ii duliii, câteva furturi mărunte - cam astea erau •di mai frecvente infracțiuni.

( And intră, Deborah fu întâmpinată cu căldură ticnii pe care-i cunoștea de o viață întreagă. lUiMilară despre copii, despre părinții care ItliAIrAneau, ca și de propunerea de a se supune i vnl vânzarea vinului în supermarketuri, dar Aii \* a persoane îi evită ră privirea.

lohn Colby o conduse în biroul lui. în ciuda l/i ului său impunător, John era un om timid, |M llnat mai degrabă spre studiu decât spre Util/.nea unei investigații. Mai era și modest, •iidi iu să cerceteze scena unui accident decât să » împăuneze cu laudele superiorilor.

lohn închise ușa, luă niște formulare de pe »hi.li și i le înmână.

I ste destul de explicit, spuse el. Ia-l acasă,  
[Mtip]ctează-l și mi-1 aduci înapoi mai târziu.

Nu trebuie să-l completez aici?

I I dădu din mână.

Nu! Știm că nu ai de gând să fugi din oraș.

Nu chiar, murmură Deborah, uitându-se pe  
tumular. Cuprindea trei pagini în care se solicitau  
relatări detaliate. Avea nevoie de timp pentru  
completa. Ai rezultatul vreunui test?

- Numai cele ale mașinii tale. Se pare că tc  
este în stare bună de funcționare. Nu se poate vc de  
neglijență în acest caz.

Asta fusese concluzia la care ajunseseră de la  
garajul local. Dar adevărata îngrijorare a Deborah  
era legată de raportul echipei statale.

- Când vei avea vești despre celelalte testl

- Peste o săptămână, poate chiar două da  
laboratorul este foarte ocupat. Unele dintre tel implică  
calcule matematice. Pot fi destula complexe.

- A fost doar un *accident*, spuse ea.

El se sprijini de birou.

- Asta este o simplă formalitate. SuntJ obligați  
să investigăm, așa că ne conformăm. l

-Toată viața am încercat să-i ajut pe oameil nu să-  
i rănesc. Mă simt responsabilă pentru Calvi McKenna.

Acesta era adevărul, deși nu schimba cu niml  
presupunerea lui John că Deborah era cea cal fusese la  
volan și în ciuda faptului că avea încredd în acest om,  
nu putea să menționeze numele It Grace. în schimb,  
spuse pe un ton exasperat: j

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea |

acolo?<sup>1</sup>

- Deocamdată nu am putut să-l întrebăm asl|  
Dar o vom face. între timp, tu completea/ formularele.  
Trebuie să faci trei copii.

- Trei? întrebă ea nedumerită.

I Inul pentru noi, unul pentru compania de  
HiiiuAri și unul pentru Registrul Auto. Așa ffvrtli-  
legea.

Va apărea în dosarul meu de conducător

**mu?**

Registrul Auto va păstra declarația ta la

**iiii,**

Nu am fost implicată în vreun accident până  
i mu Ai văzut pagubele suferite de mașina  
mea. lini nesemnificative. Mă îndoiesc că vor depăși  
liNluiu deductibile.

I ot va trebui să trimiți o copie companiei de  
lluurAri. Când este vorba de rănirea unei persoane kll  
obligată să faci asta. în cazul în care Cal diKenna nu  
este asigurat, îți poate pretinde li\* liuieli de spitalizare  
și dacă te dă în judecată, 'tunpnna ta de asigurări va  
trebui să plătească.

I leborah crezuse că tatăl ei exagerase când se •\*1>  
nse la un posibil proces. Faptul că îl menți- HMttr și  
John Colby era cu totul altceva.

C hiar crezi că mă va da în judecată? întrebă  
ii I >nr ploaia? Dar faptul că nu avea  
echipament VIIi I lorizant? Ce șanse speră să aibă?

Asia depinde de concluzia la care va ajunge •  
lupa de reconstituire, spuse șeful poliției Mimi'And o  
privire spre telefon. O să te anunț când i Inc raportul.

Fața lui rotundă se destinsese. Cum se ilrii urcă fiica ta?

Nu prea bine, spuse Deborah, hotărându-se tir sinceră măcar în această privință. A trebuit mrt duc să o iau de la școală cu puțin timp în urmă. Este traumatizată și bârfele care circi acolo au marcat-o profund.

- Ce spun ceilalți copii?

- Nu știu. Nu e prea comunicativă cu min

- E o vârstă dificilă, spuse John cu ca plecat.

Vor responsabilități, însă dau înapoi ci li se încredințează. Apropo, adăugă el, scăl nându-și buza de sus, apoi uitându-se la ea] trebui să te avertizez că soția lui McKenna a sui în dimineța asta. S-ar putea să creeze problem

- Ce fel de probleme?

- Este destul de supărată. Voia să se asigi că nu te vom lăsa să scapi ușor doar pentru că lum din oraș te stimează. Din pricina ei trebuie si informezi compania de asigurări. Este furioasi

— Și eu sunt, explodă Deborah. El nu ai trebuit să alerge prin întuneric. A spus ce căuta acolo?

-Nu. Se pare că nu era acasă când a plecat Dar stai liniștită. Vom face propria noastră anchfl și nimeni nu va putea spune că am favorizat o pa sau alta. El se sprijini de birou și se ridică) picioare. Dacă te mai rețin o să fii aspru critici de oamenii mei. în după-amiaza asta te duci al vezi pe nou-născutul ofițerului Bowdoin. lini \*■' foarte încântat de flăcăul său.

Deborah reuși să schițeze un zâmbet.

- Și eu sunt. Îmi plac vizitele făcute nou-naiuților.

- Te pricepi la așa ceva.

Îmi va însenina ziua. Se ridică, ținând în mână formularul pe care trebuia să-l completeze, 'îmi ai nevoie de hârtiile astea?

Avea la dispoziție cinci zile de la data M i li Untului să completeze formularul, dar imediat ce a părăsit secția de poliție, și-a propus să îl tînuie cât mai repede cu el. Și-a petrecut câteva nopți ompletându-l în acea noapte. A făcut mai întâi (țlăt'va ciorne înainte de a alege varianta cea mai lumii Apoi a făcut copii pentru poliție, pentru Icillstnil Auto și pentru compania de asigurări. IV ultimele două le-a pus în plicuri, a scris adresa, li a timbrat și le-a băgat în geantă. Dar chiar dacă Hti li avea sub ochi nu-și putea îndrepta gândurile în alia parte. Când s-a trezit dis-de-dimineață, (nunu lucrul la care s-a gândit a fost declarația.

IV locul al doilea s-a situat Dylan. Abia a ieșit dli i nmcără, când a fost atrasă spre camera lui de iiiiul melodios al claviaturii. El cânta *Blowin' [f lli Wind* cu o simplitate emoționantă care o făcu P limlă un nod în gât. Nu cântecul o impresiona, il liul ci. Avea ochii închiși și încă nu-și pusese ni în larii. Cânta după ureche încă de la patru ani, ■(•inducând melodii la pianul din sufragerie puiule de a începe

lecțiile de pian. Chiar și acum, Mii'l profesorul îl îndemna să citească partitura, |ni mult mai interesat de melodiile care-i plăceau (Minim său.

Deborah nu trebuia să fie psiholog ca să-și dîl seama că lui Dylan îi plăcea muzica tocmai peni că o putea interpreta fără a se folosi de ochi. Sufel de o miopie severă de cînd avea trei ani. La şan ani survenise o distrofie a corneei. Ochelai corectau presbitismul, dar din cauza distrofl însemna că el va vedea ca prin ceață cu ochiul stîl urmînd ca peste câțiva ani să i se facă un transpla de cornee.

î.

Intrînd în camera lui, îl îmbrățișă cu duioşji

- De ce ești atît de trist?

El își ridică mâinile de pe claviatură și I potrivii cu grijă ochelarii pe nas.

- Îți lipsește tatăl tău, nu-i așa?

El dădu aprobator din cap.

- II vei vedea peste două săptămîni.

- Nu este același lucru, spuse el încet.

Știa asta. Un sfârșit de săptămînă o dată ■

lună nu putea contrabalansa cele patru săptămîl fără tată. Ea și Greg știuseră dintotdeauna că vw trebui să muncească din greu ca să-și găsească tinl|| și pentru familie și pentru carierele lor, dar divoițu nu intrase în calcul.

Copleșită de tristețe, scoase un tricou cu Rfl Sox din sertar, însă Dylan protestă cu un ai consternat:

- Unde este tricoul meu Dylan numărul iiniit
- în coșul cu rufe murdare. L-ai purta ieri. î
- îl pot purta și astăzi.
- Scumpule, era plin cu sosul de spaghelo(

Liviei.

I) ar este tricoul meu norocos.

I alăl lui îi dăruise tricoul de ziua lui împreună i  
ii mi il'od încărcat cu melodii cântate de preferații  
Im printre care figura și *Blowin' in the Wind* Inita  
pretat mai devreme. Deborah înțelese că în l> Iul  
acesta Greg încerca să transfere asupra fiului 1M111  
cea ce îi plăcea lui însuși. Dar tricoul trebuia •!Alllt.

( e crede tata despre sosul de spaghetti al  
Mvlei? întrebă ea.

Nu poate să-l sufere.

(Vezi că i-ar plăcea să-l știe pe tricou?

Nu, dar ea îl spală prea des. începe să se ♦»M  
nloreze.

Tata ar fi de acord cu mine de data asta, zise  
<H pentru a încheia subiectul, cu toate că nu era plm  
sigură de rezultat.

I »eși nu era cu mult mai înalt decât Deborah,  
licp avea o statură impozantă cu părul lui de Ililuarca  
nisipului și hainele de firmă. Dar toate ■Hm erau de  
domeniul trecutului. Nu știa ce fel li i'in era astăzi -  
nu știa ce bărbat și-ar părăsi pe n pir.il masă nevasta  
și copiii.

Pot să-l sun acum? întrebă Dylan.

Nuuuu. Este prea devreme. O să-l suni lup i  
amiază. îi răvăși părul des și mătăsos. Pune-ți • Ifiil  
cu Red Sox acum și îl vom spăla pe celălalt Huiți ii  
a-ți aduce noroc mâine.

(>chii lui erau triști.

Va veni vreodată tata la un meci de-al meu?

A spus că va veni.

- Știu de ce nu vine. Urăște baseball-ul. jucat

niciodată cu mine. Nici mie nu-mi place, pot să văd mingea.

Pe Deborah o duru sufletul.

- Chiar și dacă porți ochelarii?
- E ceva mai bine. Oricum, stau mai mult

banca de rezerve.

-Antrenorul Duffy spune că vei juca mai mi la anul. Contează pe tine să fii jucătorul de drea după ce Rory Mayhan va trece la altă li( Scumpule? Trebuie să plecăm acum, altfel ve întârzia.

Deborah era sub duș când sună telefonul Grace intră în baie și îi ținu telefonul astfel înc mama lui să-l poată vedea.

- Trebuie să răspunzi, țipă fata.

Închizând dușul, Deborah luă telefonul. Suni de la spital să-i spună că, pe neașteptate, C McKenna murise.

## 4

©e

\*eborah simți cum inima încetează să-i bat.

Când în cele din urmă putu să vorbească, din voc ei răzbătea panică.

- A murit? Cum?
- Hemoragie cerebrală, a spus infirmiera.
- Dar i s-a făcut o tomografie când a fc

internat. De ce nu a observat nimeni?

I lemoragia s-a produs abia ieri. În clipa în mlt semnele vitale ne-au indicat-o, a fost prea Aițli.

Deborah nu înțelegea cum de s-a putut să se întâmple acest lucru. îl examinase chiar ea pe Itin și îl găsea în stare de șoc - nu existau leziuni vitale și avea un ritm cardiac puternic. Trecuse printr-o operație și își făcuse apăsătoare cunoștința. Moartea lui era înexplicabilă.

Silrâgându-și prosopul îl jurul său, întreabă:

Ești sigură că este vorba de Calvin McCann?

Da. Îi vor face autopsia mai târziu.

Deborah nu mai putea aștepta.

Cine era de gardă când a survenit decesul?

Doctorii Reid și McCall.

Pot să vorbesc cu vreunul dintre ei?

Te vor suna ei. A avut loc un accident de mașină în lanț. Pot să le las un mesaj?

Da, te rog. I-a mulțumit femeii și a închis. (În mână e plângerea.)

Ai spus că nu va muri.

Într-o clipă, Deborah i-a dat telefonul și, «întorcându-se să nu izbucnească și ea în plâns, a

\* | HIN;

Nu știu ce a mers prost.

Ai spus că rănilor pe care le avea nu-i puneau viața în pericol.

Așa este. Grace, și pentru mine e un mister, ► și dădea seama ce se întâmplase. Era într-o stare stabilă. Analizele fuseseră bune. Nu știu cum s-a întâmplat.

- Nu-mi pasă cum s-a întâmplat, a susținut fata. Oricum, îmi făceam probleme că va trebui să-l văd la ore, știind că eu eram cea care l-a lovit dar acum totul s-a sfârșit. L-am omorât.

- Nu l-ai omorât. Crima implică intenție.®

fost un accident.

- Dar el tot mort rămâne, se lamentă Gracet  
Moartea făcea parte din munca lui Deboral  
Avea adesea de-a face cu ea, se lupta adesea cu el  
Moartea lui Calvin McKenna era diferită.

Nu putea găsi nimic de spus care s-o recod  
forțeze. încercând să-și consoleze fiica, o strâns cu  
putere în brațe.

Deborah nu putea s-o oblige pe Grace să l ducă  
la școală. Fata a argumentat, și pe buni dreptate, că  
zvонul se va răspândi cu repeziciune, și ar fi fost  
nedrept din partea ei să o supună bârfela înainte de a  
afla mai multe. Dar niciunul dintre doctori nu sună,  
așa că n-avea ce să-i spună lui Grace pentru a-i  
ridica moralul.

Nu exista nicio explicație pentru moartei  
profesorului - asta este ceea ce i-a zis Mara Walsh,  
psihologul școlii, după ce au vorbit la telefon. Iii și  
Mara lucrau adesea cu elevii care aveai probleme cu  
anorexia sau cu dependența tl| droguri, iar în urmă cu  
un an, când un elev a murii de leucemie ele au  
organizat un comitet de sprijin.

Mara a fost șocată când a auzit vestea. Puno|  
întrebări la care Deborah nu avea răspuns. A aflai i II  
McKenna Calvin avea un doctorat în istorie. |Mii  
surprinsă pentru că el nu-și folosise titlatura «I nu i  
nu specificase acest lucru pe site-ul școlii.

Când Deborah închise telefonul, remarcă  
fefv/cnța lui Dylan.

A murit? întrebă el, palid la față, privind-o i u

niște ochi mari din spatele ochelarilor. De când mama  
isc bunica lui, în urmă cu trei ani, aflase că lătuțmă  
moartea.

Deborah dădu aprobator din cap.

Aștept un telefon de la doctor ca să-mi explice  
ce s-a întâmplat.

Kia bătrân?

Nu foarte.

Mai în vârstă decât tata?

Știa unde voia el să ajungă. Divorțul care «în  
venise la nici un an de la moartea lui Ruth Barr, i n  
accentuat senzația de pierdere.

Nu. Nu era mai în vârstă decât tatăl tău.

Dar tata este mai bătrân decât tine.

Nu cu mult.

Nu-i adevărat, a spus băiatul, părând la fel tlt  
aipăratcum fuseseră și părinții ei când Deborah,  
mămă douăzeci și unu de ani, se măritase cu un  
liilibal cu șaptesprezece ani mai mare.

Deborah nu simțise niciodată diferența de  
vârstă. Greg fusese mereu energic și tânăr. Se **minim**  
izase abia când ajunsese la treizeci de ani - Ht  
afirmase el -, ceea ce însemna că el și cu Deborah se  
simțeau mult mai apropiați ca vârstă în al erau în  
realitate.

-Tatăl tău are cincizeci și cinci de ani, spui ea.  
Prin urmare, nu este bătrân și nici nu e l moarte.  
Domnul McKenna a fost lovit de mașini Dacă nu se  
întâmpla asta ar mai fi fost încă în via|

- Te vor aresta pentru că l-ai omorât?

- Bineînțeles că nu. A fost un accident care s-a  
produs pe o ploaie torențială.

- Ca în noaptea în care a murit Nana Ruthl  
- Nana Ruth nu și-a pierdut viața într-un accident, dar vremea a fost la fel de rea. În noaptea în care a murit Ruth, ploaia fusese urmată de vânturi asemănătoare unui uragan. Deborah nu ți uita niciodată drumul spre oraș pe care l-a faci pentru a mai fi alături de ea câteva ore.

- Îl vor îngropa?  
- Bineînțeles. Va fi cu siguranță o înmormântare și vor apărea știri în ziarul local. Îți imaginezi un articol mare amplasat pe prima pagină\* și o descriere a accidentului în care erau menționate toate persoanele implicate.

- Îl vor îngropa lângă Nana Ruth?  
Ea reveni cu picioarele pe pământ.  
- — Asta este o întrebare bună. Domniile McKenna nu locuiau de multă vreme aici. S-ar putea!\* să-l îngroape în altă parte.

- De ce nu s-a îmbrăcat Grace?  
Grace ședea pe un taburet lângă masa bucatărie. Stătea încovoiată și purta tricoul și pantalonii scurți în care dormise. Își rodea unghiile de la degetul mare.

(Grace!?! I se adresa Deborah și, când fata lumii degetul deoparte, îi spusese lui Dylan: Nu o să îți Mărgă la școală. Va sta acasă până ce voi afla mai multe amănunte.

Deborah tastează ceva pe laptop. Pacienții vor trimite e-mailuri. Preocuparea pentru problemele pe care va aduce cu picioarele pe pământ.

Să eu vreau să rămân acasă, a spus Dylan.  
Deborah și-a tastat parola.

Nu este nevoie.

Si dacă te arestează?

Nu mă vor aresta, îi spuse ea cu blândețe.

**E**Ar putea să o facă. Nu asta face poliția? S-ar  
len ca la întoarcerea acasă să aflu că ești la ,<  
.11 ie. Cine va avea atunci grijă de noi? Se va t  
nuce tata?

Deborah s-a aplecat astfel încât ochii lor să f|l<  
**In** același nivel.

Scumpule, nu o să ajung la închisoare. însuși  
||lul poliției a spus că nu este cazul să-mi fac griji.

Asta a fost înainte ca tipul să moară, preciză  
Mimul.

Dar datele problemei nu s-au schimbat. Ilylnn,  
nimeni nu va ajunge la închisoare. Ai iionului  
meu.

iii clipa următoare începu să-și facă griji. Se Itnii  
enlră puțin pentru a le răspunde pacienților- pai, *nu  
este cazul să fii neliniștită, fiica ta nu a In a  
antibiotice o zi întreagă. Da, Joseph, vom cere H  
iv.ervă pentru inhalator. Mulțumesc pentru că P ali  
împărtășit ultimele noutăți, doamnă Warren, Și mu  
bucur că vă simțiți mai bine.*